Scholia on Sophocles, Ajax, Electra, Tyrannus, Colonus: Oedipus at Colonus by Scholia on Sophocles

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

1 Οἰδίπους εἰς Ἀθήνας παραγενόμενος ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην.

3 τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν ἔστι μὲν ἀφ᾽ ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν οὕτως, τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται, δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι τοῦ τίς μὴ πυσματικῶς κειμένου ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου ὥστε τῷ πόλιν συντετάχθαι καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, τίνας χώρους ἀφίγμεθα ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν ἢ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τίς ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται Καλλίμαχός φησιν οὕτως
ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη
Ἀλκαθόου τις ἄπυστος·
ἠθικώτερον δὲ τὸ πρῶτον.

ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου τὸ τίς.

τίς ἡμᾶς σήμερον ὑποδέξεται;

4 σπανιστοῖς εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις.

6 μεῖον φέροντα βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτηθέντος· οὐ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει.

καὶ τόδ᾽ ἐξαρκοῦν ἐμοὶ ὅμως γοῦν τούτοις ἀρκούμενον.

7 στέργειν γὰρ αἱ πάθαι ταῦτά με στέργειν τὰ δυστυχήματα ὁ πολὺς πεποίηκε χρόνος καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα· πάθαι γὰρ αἱ συμφοραί· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διδάσκουσιν ἀντὶ τοῦ εἴθισμαι τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9 θάκοισιν καθέδραις.

10 ἢ πρὸς βεβήλοις βέβηλος τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι καὶ βέβηλος ἀνὴρ ὁ μιαρός· Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ
οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων

καὶ
ἀείδω ξυνετοῖσι, θύρας δ’ ἐπίθεσθε βέβηλοι·
βεβήλοις οὖν τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις μηδὲ ἀνειμένοις θεοῖς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους καὶ τοὺς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησίν.

βεβήλοις βατοῖς.

11 στῆσόν με ἐκ τῆς ὁδοιπορίας καὶ μαθησόμεθα.

πυθώμεθα μαθησόμεθα.

12 μανθάνειν γὰρ ἥκομεν εἰς γὰρ τοῦτο, φησίν, ἐληλύθαμεν ἅτε δὴ ξένοι ὄντες παρὰ τῶν ἀστῶν μανθάνειν τί ἐστι πρακτέον ἡμῖν.

13 τελεῖν ποιεῖν.

14 πάτερ ταλαίπωρε οὐκ ἐμπαροινεῖν βουλομένη τῷ πατρὶ ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ ἀλλὰ τοῦ πάθους παριστᾶσα τὸ μέγεθος· πωρεῖν δὲ οἱ Ἠλεῖοι τὸ πενθεῖν φασι· καὶ Ἀντίμαχος
πωρητὺν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος
θέντο·
παρὰ τοῦτο οὖν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15 ὡς ἀπ’ ὀμμάτων πρόσω γράφε ὡς ἀνομμάτῳ ὅ ἐστιν ὡς τυφλῷ σημῆναι πρόσω εἰσίν· ὡς ἄν τις πόρρω ἀφορῶν τεκμήραιτο· ὡς ἄν τις τὰ ὄμματα πόρρω ἔχων.

ὡς ἔστιν ἐκ προόψεως τεκμήρασθαι.

ὡς λίαν.

16 βρύων πλήθων.

17 πυκνόπτεροι δ’ εἴσω οἷον κατὰ τὸν χῶρον· ἐκράτησε δὲ μεγάλως τῇ φράσει ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί.

18 κατ’ αὐτὸν κατὰ τὸν χῶρον.

εὐστομοῦσιν εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν.

19 πέτρου ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου· γράφε πάγου.

20 προὐστάλης ὁδόν προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν ἢ ὡς ἥρμοζε γέροντι.

22 χρόνου μὲν οὕνεκα ἀντὶ τοῦ δεδίδαγμαι τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγοῦσα· σύνηθες οὖν τὸ πρᾶγμα. εἰς τὸ αὐτό: τοῦ μὲν χρόνου οὗ σύνειμί σοι χάριν οὐ χρεία μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

24 τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμεν οἶδα, τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ δῆμος ἀγνοῶ.

25 τί ηὗδα; ὅτι αὗταί εἰσιν αἱ Ἀθῆναι· ἐμπόρων δὲ ἀντὶ τοῦ ὁδοιπόρων διὸ τὸ χ.

26 ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος, βούλει μάθω τίς ὁ πρὸ τοῦ ἄστεος τόπος;

ἦ ἆρα.

27 ἐξοικήσιμος ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.

28 οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν οὐ δεῖν τοῦ ἐλθοῦσαν ἐρωτῆσαί με· ἰδοὺ γὰρ ἀνὴρ πάρεστι παρ᾽ οὗ εἰσόμεθα· οἷον οὐκέτι δεῖν ἔοικε προϊοῦσαν μανθάνειν περὶ τοῦ τόπου· καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ.

30 ἦ δεῦρο κατ᾽ ἐρώτησιν.

31 χὤτι σοι λέγειν καὶ ὅπερ σοι λέγειν εὔκαιρον νομίζεις λέγε· ἀκούσεται γάρ.

33 ὑπέρ τ᾽ ἐμοῦ τουτέστιν ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώσης.

34 οὕνεχ᾽ ἡμῖν αἴσιος ὅτι αἴσιος ἡμῖν σκοπὸς ἀφῖξαι ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν· ἢ ὥστε φράσαι ἡμῖν ἅ σοι λέξομεν.

35 προσήκεις ἦλθες.

τῶν ἀντὶ τούτων.

δηλοῦμεν λέξομεν.

36 πρὶν νῦν τὰ πλείονα ἀπόστηθι πρῶτον τῶν ἀβάτων καὶ τότε ἐρώτα.

37 οὐχ ἁγνόν οἷον σοὶ οὐχ ἁγνὸν εἰ μὴ μόνοις ἱερεῦσιν· ἢ οἷον οὐκ ἀνειμένον καὶ βατόν.

38 τοῦ τίνος;

39 ἄθικτος οὐδ' οἰκητός Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι τά τε Ἀθήνῃσιν ἀγάλματα δύο, Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησιν.

42 τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας Ἐπιμενίδης Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας
ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη
Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι,
Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δ' μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει ἣν νομίζεσθαι γῆν· ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτάς φασι τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ· τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὄιν μέλαιναν ἐν Κερυνείᾳ τῆς Πελοποννήσου· Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς Σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43 χ.

νιν ἀντὶ αὐτὰς διὸ τὸ χ.

ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά παρ' ὅσον ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας.

44 ἀλλ' ἵλεως μέν ἵλεῳ μοι αἱ Εὐμενίδες· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν.

46 τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ἀντὶ διὰ τί οὐκ ἀνίστασαι;

ξυμφορᾶς ξύνθημα σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς τὸ καταντῆσαί με εἰς Ἐρινύων ἱερόν.

48 πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν.

50 προστρέπω ἱκετεύω.

55 ὁ πυρφόρος θεὸς ὁ Ἥφαιστος.

56 Τιτὰν Προμηθεύς περὶ τοῦ τὸν Προμηθέα περὶ τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἱδρῦσθαι Ἀπολλόδωρος γράφει οὕτω τῇ περὶ ..... συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημείᾳ τῇ Ἀθηνᾷ καθάπερ ὁ Ἥφαιστος· καὶ ἔστιν αὐτοῦ παλαιὸν ἵδρυμα καὶ βωμὸς ἐν τῷ τέλει τῆς θεοῦ· δείκνυται καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον ἐν ᾗ τοῦ τε Προμηθέως ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαίστου· πεποίηται δέ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης φησίν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων ὁ δὲ Ἥφαιστος νέος καὶ δεύτερος· καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπωμένος.

57 χαλκόπους ὁδός ὡς οὕτω τινὸς καλουμένου τόπου ἐν τῷ ἱερῷ, χαλκόποδος ὁδοῦ· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτοῦ καταβάσιον εἶναι εἰς Ἅιδου· καὶ Ἴστρος δὲ μνημονεύει τοῦ χαλκοῦ ὁδοῦ καὶ Ἀστυδάμας· καί τις τῶν χρησμοποιῶν φησι
Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνὸν
ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.
τὸ ἑξῆς, ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον χθονὸς τῆσδε καλεῖται χαλκόπους ὁδός· οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ.

61 τὸ τοῦδε κοινόν τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν φέρουσι πάντες ὠνομασμένοι Κολωνιᾶται δηλονότι.

63 τῇ ξυνουσίᾳ πλέον τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

65 ἐπώνυμοι Κολωνιᾶται καλούμενοι.

66 ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς τουτέστι δημοκρατοῦνται.

71 ἢ καταρτύσων μόλοι παρασκευάσων, εὐτρεπίσων· Ὅμηρος
ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ
καὶ
Κλυταιμήστρη δόλον ἤρτυε·
τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς πρὸς τί λέξων αὐτῷ μόλοι τις ἢ πρὸς τί εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν;

72 ὡς ἂν προσαρκῶν τὰ αὐτὰ αὖθις ἐρεῖ ὅτι ἐπ᾽ ὠφελείᾳ τοῦτο γίνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαπτόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμψάντων.

76 πλὴν τοῦ δαίμονος πλὴν τῆς τύχης.

77 αὐτοῦ αὐτόθι.

79 σοι γε.

84 ὦ πότνιαι δεινῶπες τὸ ἐντελὲς ὦ πότνιαι, ὁ δὲ νοῦς οὕτως, ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι καὶ τῷ χρήσαντί μοι Ἀπόλλωνι.

εὖτε ὅτε, ἐπειδή.

86 ἀγνώμονες ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι.

89 τερμίαν αὐτῷ εἱμαρμένην, ἐφ᾽ ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου εὑρήσειν.

90 ξενόστασιν γράφεται καὶ κατάστασιν.

91 ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον εἰσί γε οἵ φασι τὸ μνῆμα τοῦ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Ἐτεωνῷ μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεοῦ τινος ἀσήμου χωρίου καθάπερ ἱστορεῖν φησιν Ἀρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ ιγ′ τῶν Θηβαϊκῶν γράφων οὕτως, Οἰδίπου δὲ τελευτήσαντος καὶ τῶν φίλων ἐν Θήβαις θάπτειν αὐτὸν διανοουμένων ἐκώλυον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προγεγενημένας συμφορὰς ὡς ὄντος ἀσεβοῦς· οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸν εἴς τινα τόπον τῆς Βοιωτίας καλούμενον Κεὸν ἔθαψαν αὐτόν· γινομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν ἀτυχημάτων τινῶν οἰηθέντες αἰτίαν εἶναι τὴν Οἰδίπου ταφὴν ἐκέλευον τοὺς φίλους ἀναιρεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας· οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτεωνόν· βουλόμενοι δὲ λάθρᾳ τὴν ταφὴν ποιήσασθαι καταθάπτουσι νυκτὸς ἐν ἱερῷ Δήμητρος ἀγνοήσαντες τὸν τόπον· καταφανοῦς δὲ γενομένου πέμψαντες οἱ τὸν Ἐτεωνὸν κατοικοῦντες τὸν θεὸν ἐπηρώτων τί ποιῶσιν· ὁ δὲ θεὸς εἶπεν μὴ κινεῖν τὸν ἱκέτην τῆς θεοῦ διόπερ αὐτοῦ τέθαπται· τὸ δὲ ἱερὸν Οἰδιπόδειον κληθῆναι.

92 κέρδη μὲν οἰκήσαντα ὁ ποιητὴς χαριζόμενος Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν· ἐδόκουν γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεσθαι.

95 ταῦτα ἐπὶ τέλους τοῦ δράματος γίνονται.

97 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστόν οἷον κατὰ διάνοιαν, φησίν, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν εἰς τὸν τόπον ἀφῖγμαι.

πτερὸν οἰωνός.

τὴν πτέρωσιν τῆς διανοίας.

98 οὐ γὰρ ἄν ποτε πρώταισιν οὐ γάρ ποτε, φησί, τῶν ἄλλων ὁδοιπόρων πρώτως ὑμῖν ἀντέσχον εἰ μὴ ἐβούλεσθε.

100 νήφων ἀοίνοις οὐ γὰρ σπένδεται οἶνος αὐταῖς ἀλλ' ὕδωρ καὶ νηφάλιαι καλοῦνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν· Πολέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφαλίους φησὶ θυσίας γίνεσθαι γράφων οὕτως, Ἀθηναῖοί τε γὰρ τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνῃ Μούσῃ, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ οὐρανίᾳ· Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ β′ τῶν Ἀτθίδων Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυγατράσι καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐφ' ὧν ἔκαιον· Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι καὶ πρώτῃ φησὶν ὕλῃ πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι παρ' ὃ καὶ τοὔνομα λαβεῖν τὸν θύμον ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς· εἰσὶ δέ τινες τὸ παράπαν ἄσπονδοι θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος παρελθοῦσαι.

κἀπὶ σεμνὸν ἐζόμην ὃ ἄνω εἶπεν τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου· ἀσκέπαρνον δὲ τὸν ἄγλυφον καὶ ἀπελέκητον καὶ ἄξεστον, οὐκ εἰργασμένον.

103 πέρασιν ἤδη πέρασιν ἀντὶ τοῦ πέρας ὅ ἐστι τελευτήν· τὸ δὲ ἑξῆς, βίου πέρασιν.

104 εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

106 ἴτ', ὦ γλυκεῖαι εὐφήμως τὰς Ἐρινύας γλυκείας φησὶν ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῷ γένωνται.

107 ἴτε, ὦ Ἀθῆναι.

111 τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ χοροῦ εὐαφόρμως θέλει ποιήσασθαι.

113 σιγήσομαί τε ἵνα μὴ πρὸς τούτους ὁ λόγος προπυνθανομένους γένηται ἀλλὰ τηρηθῇ Θησεῖ παραγινομένῳ.

115 δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος.

ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἐν τῷ προμαθεῖν ἔννοια καὶ σκέψις γίνεται· οὐ γὰρ τὸν φόβον φησίν.

117 ὅρα, τίς ἄρ' ἦν; ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος ὅτι προσκαθέζεταί τις τῷ ἱερῷ τόπῳ τούτῳ τὰ πρῶτα ὑποχαλεπαίνοντές φησι, τίς ἄρα ἐστὶν ἢ ποῦ διατρίβει;

119 ἐκτόπιος συθεὶς ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας.

συθεὶς ὁρμήσας.

120 ὁ πάντων ἀκορέστατος παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἤρκεσε τόπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ἀφόβως οἷον ὁ μηδενὶ τῶν ἄλλων τόπων ἀρκεσθεὶς ἀλλ' ἐπὶ τοῦτον ἥκων ἀπληρώτως· ὅτι τοσούτου τόπου παρακειμένου εἰς τὸν ἄβατον ὥρμησεν.

123 πλανάτας ἀντὶ τοῦ ξένος· οὕτω γὰρ λέγουσι τοὺς ξένους.

124 οὐδ' ἐγχώριος πάντως, φησί, ξένος ἐστὶν ἀγνοῶν· οὐ γὰρ ἂν ἐπέβαινεν εἰ ᾔδει.

126 ἀστιβὲς ἄβατον.

127 ἀμαιμακετᾶν ἀκαταμαχήτων ἢ ἀπροσπελάστων.

129 καὶ παραμειβόμεσθ᾽ ἀδέρκτως οὐ προσβλέποντες ἀλλ᾽ ἢ καταμύοντες ἢ κύπτοντες.

131 ἀφώνως, ἀλόγως παριόντες, φησί, ταύτας τὰς θεὰς οὐδενὸς λόγου ποιούμεθα ἀλλὰ σιωπῇ ἔχομεν, ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα ὁποῖοι γινόμεθα ὅταν μάλιστα ἔν τινι φρικωδεστέρῳ γενώμεθα φόβῳ· ἄκρως δὲ καινότερον διανόημα ἐξήνεγκεν μετὰ κατασκευῆς.

τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα τὴν φωνήν· στόμα γὰρ ἡ φωνή· Ὅμηρος πολέμου στόμα καὶ Σοφοκλῆς
χαλκοστόμου κώδωνος·
ὁ δὲ νοῦς, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ἱέντες ὅ ἐστι μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες, εὐφημοῦντες, φησί, καὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς συλλογιζόμενοι εὔφημα· οἱ δὲ τὸ εὐφήμου ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς· τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τάττεται.

132 εὐφήμου σιωπηλῆς.

133 τὰ δὲ νῦν τιν᾽ ὑπερβατόν, τινὰ δὲ τὰ νῦν.

134 οὐδὲν ἄζονθ᾽ οὐδὲν σέβοντα, ἀσεβῆ· γράφε οὐδὲν λιάζοντα ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκτρεπόμενον ἃ προσήκει.

135 ὃν ἐγὼ λεύσσων τὸ ἑξῆς, ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν τέμενος οὔπω δύναμαι γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει.

137 ναίει διατρίβει.

139 τὸ φατιζόμενον τὸ λεγόμενον παρ᾽ ὑμῶν.

140 οὔπω ἀκριβῶς αὐτὸν ἑωρακότες τοῦτό φασιν.

141 δεινὸς ἀντὶ τοῦ ἀσεβής.

142 ἄνομον λείπει τὸ ὡς, ὡς ἄνομον.

144 οὐ πάνυ μοίρας οὐκ ἀγαθῆς μοίρας ἀλλὰ κακῆς. οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ᾽ εὐδαιμονίαν μοίρας τοὐναντίον δὲ τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης.

οὐ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι.

145 δηλῶ τὸ δυστυχὲς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

148 κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον εἰ μὴ ἤμην δυστυχής. τοῦτο δέ φησι παρ᾽ ὅσον μέγας ὢν κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὁδηγεῖται.

150 φυτάλμιος ἀπὸ φύτλης· ἀπὸ γενέσεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας;

δυσαίων δυστυχὴς καὶ γέρων εἶ ὡς ἔστι στοχάσασθαι ἀπὸ τοῦ εἴδους· φυλακτικῶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν ἄρτι ἑωρακότες αὐτοῦ τὸ σχῆμα τὴν πρώτην οὐχ ἑωρακότες ἀλλ᾽ ἀγνοοῦντες αὐτόν, ἆρα πηρὸς ἦσθα καὶ τοιοῦτος ἐγεννήθης; οὐδέπω γὰρ τἆλλα παθήματα ἴσασιν αὐτοῦ.

δυστυχής.

151 μακραίων τε λείπει τὸ εἶ.

152 ἀλλ᾽ οὐ μὰν ἔν γ᾽ ἐμοί ἀλλ᾽ οὐκ ἄν με, φησίν, αἰτιάσῃ ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν· ἐάν τις, φησίν, ἀγνοοῦντά τινα καὶ μιαίνοντα τόπον ἄβατον μὴ διδάξῃ αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς· οὐκ ἐμοὶ οὖν, φησί, προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν· προαπαγγελῶ γάρ σοι μὴ πατεῖν τὸν ἄβατον τόπον.

155 περᾷς γὰρ περᾷς οὕτω Δίδυμος· βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ οὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν.

156 ἀλλ᾽ ἵνα— —μὴ προσπέσῃς ἀντὶ μὴ προσπέσῃς· καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν εἰώθαμεν λέγειν οὕτως, ἵνα παραγένῃ πρὸς ἐμὲ βούλομαί σοι σημαίνειν.

ἀλλ᾽ ἵνα τῷδ᾽ ἐν ἀφθέγκτῳ τὸ νάπος ἄφθεγκτον εἴρηκε παρὰ τὰς προδεδηλωμένας αἰτίας· τὸ δὲ ἑξῆς, ἀλλ᾽ ἵνα τῷδε μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάεντι μετάστηθι· ποίῳ νάπει; ὅπου κρατὴρ ὕδατος πλήρης συγκιρνᾶται ῥεύματι γλυκέων πότων.

158 κάθυδρος οὗ ὅπου ὕδατος πλήρης.

159 μειλιχίων πότων γλυκέων πότων, ὅ ἐστι μέλιτος, οἷς μειλίσσουσι τὰς θεάς· συγκιρνᾶται γὰρ ταύταις ταῖς θεαῖς ὕδατος καὶ μέλιτος κρατήρ.

160 συντρέχει συγκιρνᾶται.

161 πάμμορ᾽ ὦ περὶ πάντα δυστυχές.

163 μετάστηθι, ἀπόβηθι τινὲς οὕτως, πολλά ἐστι τὰ κωλύοντά σε προσμένειν καὶ ἵστασθαι ἐν τῷ ἄλσει.

πολλὰ κέλευθος ἐρατύει οἷον πολλή ἐστιν ὁδὸς ἡ διαχωρίζουσά σε ἡμῶν· δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ὅτι πόρρωθεν προσφωνοῦσιν αὐτὸν μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ· καὶ ταῦτα εἰπόντων κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται καὶ ἵσταται ὥσπερ ἐν τῷ οὐδῷ τοῦ χωρίου.

166 ἔχεις γράφε οἵσεις.

169 φώνει εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι πρῶτον ἀποστὰς τῶν ἀβάτων καὶ ἐπιβὰς τοῖς βατοῖς τόποις οὕτως ἐρώτα με.

πρόσθεν δ᾽ ἀπερύκου πρότερον δὲ μὴ διαλέγου.

170 λογισώμεθα τί ποιήσομεν.

171 ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν ἃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσι τούτων καὶ σὲ δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν.

172 εἴκοντας πρὸς τὸ
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.

174 σοὶ πιστεύσας κατά τινα συνήθειαν ποιητικὴν πληθυντικὸν προειπὼν ἑνικὸν ἐπέζευξεν.

181 ἀΐεις οἷον αἰσθάνῃ ποῦ ἐσμεν.

182 ἕσπεο μ᾽ ἂν ἔπεό μοι.

184 τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξείνης ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὦ τλᾶμον, ταῦτα φιλεῖν ἃ καὶ ἡ πόλις φιλεῖ, ἐκεῖνα δὲ μισεῖν ἃ καὶ ἡ πόλις μισεῖ.

186 τέτροφεν ἔχει.

189 ἵν᾽ ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες ὅπου ἂν εὐσεβῶς πατοῦντες.

ἀντὶ τοῦ βατῶν τόπων.

191 καὶ μὴ τῇ αὐτῶν ἐνδείᾳ ἐναντιώμεθα.

192 ἀντιπέτρου τοῦ ἰσοπέτρου βήματος, τοῦ κατ᾽ ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ ὅπερ ἄνω εἶπε χαλκοῦν οὐδόν· τοῦτον δὲ τὸν πέτρον ὑποτίθεται τοῦ ἀβάτου ὅριον. καὶ ἄλλως: βήματος τοῦ οὐδοῦ, ἀντιπέτρου δὲ ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦν ἦν.

ἰσοπέτρου, χαλκοῦ.

193 κλίνῃς γράφε κινήσῃς.

195 ἡσθῶ ἀντὶ τοῦ καθεσθῶ. ἀπὸ τοῦ ἑσθῶ τέταται.

γράφεται ἦ στῶ ὃ καὶ βέλτιον.

ἐπ᾽ ἄκρου λάου ἀπὸ τῆς λάος ἐστὶ παροξυνομένης εὐθείας γενομένης ἀπὸ γενικῆς τῆς λᾶος· Ὅμηρος
λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς·
οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε′ τῆς καθόλου.

197 ἐμὸν τόδ᾽ τὸ ὁδηγῆσαί σε.

ἐμὸν τόδ᾽, ἐν ἡσυχίᾳ ἀντὶ τοῦ ἐμόν ἐστι τὸ ἁρμόσαι σου ἐφ᾽ ἡσυχίας τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ.

200 γεραιὸν ἐς χέρα τὸ ἑξῆς οὕτω, γεραιὸν σῶμα σὸν προκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμήν· τὸ δὲ κλίνας ἀπὸ τῆς μετοχῆς ἤρτηται ἀντὶ τοῦ κλίνας ἔσο· σχηματίζει δέ πως αὐτὸν καὶ εὐθετίζει ἡ Ἀντιγόνη.

203 ὅτε νῦν χαλᾷς ὅτε νῦν εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τὸ ἐξελθεῖν, λέγει δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ.

χαλᾷς ἀντὶ θαυμάζῃ.

204 τίς σ᾽ ἔφυ γράφε τίς ἔφυς.

205 τίς ὢν πολύπονος τίς ὢν ἄγῃ ἀπὸ τῆς σῆς πόλεως; ἢ οὕτω, τίς ὢν διὰ πολλῶν πόνων ἄγῃ;

γράφε τίς ὁ πολύπονος.

208 ἀπόπτολις ἔρημος καὶ ἄπολίς εἰμι.

ἀλλὰ μὴ τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ μή με ἀνέρῃ τίς εἰμι μηδὲ ἐξετάσῃς· ἐμπαθὲς δὲ τὸ χωρίον τῶν μὲν σπευδόντων μαθεῖν τοῦ δὲ κατοκνοῦντος λέγειν, οἱ δὲ διὰ βραχέων ἀκούοντες τἆλλα συλλαμβάνουσιν· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἐπίστασθαι τοὺς Ἀθηναίους τὰ ἐν Θήβαις πραττόμενα μάλιστα οὕτως ἐπισήμων ὄντων τῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

212 δεινὰ φύσις ἡ ἐμὴ γέννα δεινή ἐστι καὶ ἀθλία.

218 κατακρυφὰν ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.

220 Λαΐου ἴστε τιν' ἀπόγονον εὖ διατέθειται γνωριζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Οἰδίποδα ὑπὲρ τοῦ μὴ γενεαλογοῦντα ἄνωθεν ἐνοχλεῖν αὐτὸν τοῖς θεωμένοις· ἀλλ' ὅ γε Εὐριπίδης τοιοῦτος· ἐν γοῦν ταῖς Ἱκέτισι τὸν Θησέα ὑποτέθειται τὰ περὶ τὸν Ἄδραστον ἀγνοοῦντα ἕνεκα τοῦ μηκῦναι τὸ δρᾶμα.

223 ὅσα, φησί, λέγω περὶ τούτων μηδὲν φοβεῖσθε· δεῖ δὲ προσυπακοῦσαι ψευσαμένου μου.

225 τί προβήσεται ἡμῖν; ὁρῶ γὰρ τούτους μυσαττομένους με.

226 ἔξω πρόσω βαίνετε χώρας ἀκούσαντες τὰ κατ' αὐτὸν ἀξιοῦσιν ἐξιέναι τοῦ χωρίου· φησὶν οὖν ὁ Οἰδίπους ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τὸ μὴ ἐκβαλεῖν με· οἱ δέ φασιν, οὐδεμία τίσις ἔρχεται τοῖς προπαθοῦσιν ἀντιτιμωρουμένοις· καὶ ἡμεῖς οὖν ἀπατηθέντες ὑπὸ σοῦ ἐν μέρει ἀπατῶμέν σε· πέφρασται δὲ δυνατῶς.

227 πρὸς τὸν χορὸν ὁ Οἰδίπους.

228 μοιριδία ἡ ἐξ Ἐρινύων· Μοίρας γὰρ νῦν τὰς Ἐρινύας.

229 ὧν προπάθῃ διὰ τὸ τιμωρεῖν ὑπὲρ ὧν ἂν προπάθῃ.

λείπει ἡ διά.

230 ἀπάτα δ᾽ ἀπάταις ἡ δὲ ἀπάτη, φησί, παραβαλλομένη ἑτέραις ἀπάταις τῷ προαπατήσαντι πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι καὶ οὐ χάριν· καὶ αὐτοὶ οὖν νομίζουσι προσδεδέχθαι αὐτὸν καὶ ἐπηγγέλθαι τὴν ἀσφάλειαν αὐτῷ ἀπατώμενοι καὶ οὐ πρότερον ἐπεγνωκότες ὅτι οἰκείοις ἐνέχεται μιάσμασι· περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ
ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος·
καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπατηθεὶς ὤμοσεν.

231 παραβαλλομένα ἀντισουμένη.

232 ἀντιδίδωσιν τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς.

234 ἄφορμος ἀφορμηθείς.

237 ὦ ξένοι αἰδόφρονες τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τοῦ χοροῦ τὸ τετράστιχον ἀθετοῦνται· κρεῖττον γάρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολογικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν ἀλλ᾽ ἐν δυσπραγίᾳ ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἡ Ἀντιγόνη πληροῖ· ἐπεὶ μέντοι οὐ πείθονται τότε δικαιολογικώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἁμαρτήματα· καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμεως τοῦ ποιητοῦ καὶ καθόλου θαυμαστή τίς ἐστιν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος· οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν.

ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἐπειδή· ἔστι γὰρ ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δέ, ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δή.
πλεονάζει ὁ ἀλλά.

238 γεραὸν ἀλαόν.

ἐκ τοῦ ἐπιθέτου νεύει εἰς τὴν τοῦ πατρὸς ἀπολογίαν.

240 ἀκόντων τῶν ἀκουσίων ἢ τῶν ἀπαρεσκόντων ὑμῖν.

243 οὐ καλοῖς προσορωμένα οὐ καλοῖς ὄμμασιν ὁρῶσα τὸ σὸν ὄμμα·
ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοὺς αἰδεῖσθαι ποιοῦσιν.

προσορωμένα ἀντὶ ὁρῶσα τούτους ὧν καὶ δέομαι.

245 ὡς τῆς ἀφ᾽ αἵματος ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀνθρωπότητος ἔχουσα τὸ συγγενές· ἢ τοιαύτας ἱκετείας ποιοῦμαι οἵας ἄν τις προσαγάγοι τοῖς συγγενέσιν.

246 τὸ ἑξῆς, ἄντομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κῦρσαι.

250 ἐκ σέθεν ἄντομαι λείπει ἐκείνου ἵν᾽ ᾖ ὑπὲρ ἐκείνου σε ἄντομαι ὃ ἐκ σέθεν τίμιόν ἐστί σοι· ἀντὶ ὃ ἐκ σῆς προαιρέσεως τίμιόν σοί ἐστιν.

252 οὐ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν τὸ ἑξῆς, οὐ γὰρ ἴδοις ἀναθρῶν βροτῶν ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν δύναιτο εἰ θεὸς ἄγοι.

256 οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν ἀλλ᾽ ἐμμένομεν τοῖς λεχθεῖσιν, λέγομεν δὲ τὸ ἀναστῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ καὶ μὴ μολύνειν αὐτό.

258 τί δῆτα δόξης ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης ὅτι ἄρα φιλοικτίρμων τις εἴη καὶ ἱκεταδόκος· καὶ ὁ Κυρηναῖος
οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων
ἐν τῷ τέλει τοῦ β′ τῶν Αἰτίων.

260 ἐπεὶ καὶ Ἐλέου βωμὸς ἐν Ἀθήναις ἵδρυται.

263 κἄμοιγε ποῦ ταῦτ᾽ ἐστίν καί μοι ποῦ ταῦτά ἐστι, τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηνῶν;

264 ἐκ τῶνδε ἀφ᾽ ὧν αὐτὸν ἐξανέστησαν.

ἐλαύνετε παρ᾽ ὑμῶν δῆλον ὅτι τῶν Ἀθηναίων.

266 ἀπὸ κοινοῦ τὸ δείσαντες.

267 πεπονθότ᾽ ἐστὶ μᾶλλον μᾶλλον ἔπαθον ἢπερ ἐποίησα· οὐκοῦν καὶ συγγνώμης ἄξιός εἰμι.

τὸ ἑξῆς, ἢ δεδρακότα, τοῦτ᾽ ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα.

268 μητρὸς ἔργα δῆλον ὅτι.

269 τοῦτ᾽ ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα οἶδα ὅτι μᾶλλον ἠδικήθην ἢπερ ἠδίκησα.

271 ὥστ᾽ εἰ φρονῶν ἔπρασσον ἄκων μέν, φησίν, ἔδρων εἰ δὲ καὶ ἑκὼν προπαθὼν ἠμυνάμην, δῆλον δὲ διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγεννήθη· ὥστε δύο μοι, φησί, βοηθεῖ, ἥ τε ἄγνοια καὶ τὸ προπαθόντα ἀμύνασθαι.

273 ἱκόμην ἵν᾽ ἱκόμην τὴν τοῦ πατρῴου φόνου λέγει ὁδόν.

277 καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες ἐπεὶ κατὰ πυθόχρηστον ἐληλυθέναι φησὶ καὶ γνώμῃ θεοῦ· μὴ ἐναντία τοίνυν τοῦ θεοῦ ποιεῖτε.

278 ζήτει.

280 φυγὴν ἔκφευξιν.

281 μήπω γενέσθαι φωτός ὃ βούλεται λέγειν μηδένα διαφυγεῖν ποτε φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώποις· ἀνοσίου ἐν ἀνθρώποις ὡς τὸ
δικαιότατος κενταύρων·
φυγὴν δὲ ἀντὶ τοῦ ἔκφευξιν.

282 ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε ἀντὶ τοῦ μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Ἀθήνας οἷον ἀνόσια πράττων μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.

ξὺν οἷς σὺν τοῖς θεοῖς.

284 ἐχέγγυον ἀσφαλῆ.

285 ῥύου σῷζε.

287 ἱερὸς καθαρός.

καὶ φέρων ὄνησιν ἀστοῖς ἐρεῖ γὰρ ὡς ἔσται ποτὲ αὐτοῖς ἔχθρα πρὸς Θηβαίους ἐν ᾗ κρατήσουσιν αὐτῶν διὰ τὸ τὸν τάφον αὐτοῦ παρ᾽ Ἀθηναίοις τυγχάνειν· ἦν γάρ τι λόγιον ἐν ᾗ ἂν ταφῇ χώρᾳ ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσεσθαι ὑπὸ Θηβαίων.

292 εἶπεν γὰρ σῴζειν τὰς Ἀθήνας.

293 λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται ὅσα εἴρηταί σοι ἐνθυμήματα περὶ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν· ἀρκεῖ δέ μοι, φησί, τὸ τοὺς ἡγεμόνας μου περὶ τούτων σκοπεῖν.

294 βραχέσι εὐτελέσι.

297 εὖ τῇ οἰκονομίᾳ ὥστε μὴ διατριβὰς γενέσθαι τίς ὁ κωλύσων ἔσται.

301 τὸ γὰρ ὄνομα Οἰδίποδος πανταχοῦ.

304 εἰκὸς οὖν ἐστιν ἡμῶν ἀκηκοότων καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι· ὁ γὰρ ἀπεληλυθὼς πρότερον οὐδέπω μεμαθήκει ὅστις ἦν· τῷ γὰρ χορῷ πρώτῳ ὡμολόγησεν· διὰ μέσου δὲ τὸ θάρσει.

305 διὰ τὰς πράξεις οἷον τὴν Σφίγγα καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ πέπρακται.

307 λείπει.

λείπει ἡ περί, περὶ σοῦ κλύων.

309 ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὑτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶν χρήσιμος.

φίλος ἀντὶ τοῦ χρήσιμος.

311 ἡ Ἰσμήνη πρόσεισι τὰ κατὰ τοὺς ἄρρενας ἀπαγγέλλουσα παῖδας τοῦ Οἰδίπου πῶς ἔσχον.

312 ἡμῶν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡμᾶς.

Αἰτναίας τῆς Σικελικῆς· λέγει δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης.

313 ἡλιοστερής σκιαστική· πλατύπιλος κυνῆ τὴν ὄψιν αὐτῆς περιέχει καλύπτουσα καὶ ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν· τὸ ἑξῆς δέ, κρατὶ ἡλιοστερὴς κυνῆ.

314 κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς καὶ γὰρ περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι ὡς καὶ Καλλίμαχος
ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
ἴδεος ἐνδίοιο.

κυνῆ περικεφαλαία.

316 ἆρά ἐστιν ἡ Ἰσμήνη; ἆρα οὐκ ἔστιν;

319 τὸ ἑξῆς, φαιδρὰ προστείχουσα· φαιδρὰ δὲ ἀντὶ τοῦ φαιδρῶς.

320 σημαίνει εἰς γνῶσίν με ἐφέλκεται.

323 ἐκ τῆς φωνῆς ἔξεστι μαθεῖν.

326 τὸ ἑξῆς, εὑροῦσα δεύτερον.

329 δυοῖν σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.

330 τροφαὶ ἡμῶν δῆλον ὅτι.

331 ἐμοῦ τρίτης οἱ γὰρ περιλαμβάνοντές τινα καὶ ἑαυτοὺς τρόπον τινὰ περιλαμβάνουσιν· ἰδιαζόντως δὲ εἶπεν ὡς ἑαυτῆς τρίτης θιγγάνει εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ δυσάθλιαι ὑπήντηκεν.

332 σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν σὴν πρόνοιαν.

335 ποῖ νεανίαι πονεῖν; ποῦ τοῦ πονεῖν εἰσιν;

336 δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνοις δεινά ἐστιν.

337 ὦ πάντ' ἐκείνω διαβάλλει τοὺς Αἰγυπτίους ὡς παρὰ τὸ πρέπον διαιτωμένους καὶ γυναῖκας καὶ ἄνδρας· Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ ιγ′ τῶν Βαρβαρικῶν γράφει οὕτως, ἔθεσι δὲ τὰ μὲν ἐναντίοις τὰ δὲ ὁμοίοις χρῶνται τοῖς Ἕλλησι· τὸ μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους ὁμοτρόπως καὶ ἡμῖν διοικοῦσι τῶν δ' ἄλλων οὐδέν· ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν ἄνδρες κατὰ τὴν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν αἱ δὲ γυναῖκες ἔνδον μένουσαι ταλασιουργοῦσιν ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσιν οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσιν· ὁ γὰρ Σέσωστρις ἐκθηλῦναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος ἅτε μεγίστης χώρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ὄντας ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναιξὶ τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων στερηθέντες ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένωσιν· ὅθεν τοὺς μὲν ψιλοὺς εἶναι τὰς δὲ ἀνιέναι τὰς τρίχας προσέταξεν καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠνάγκασεν, ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν καθημένους τὰς δὲ

ὀρθῶς ἑστώσας οὐρεῖν καὶ τοὺς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλεν τὰς δὲ ἓν ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνειν ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασιν.

340 αἱ δὲ σύννομοι αἱ ἀδελφαὶ ἢ αἱ γυναῖκες.

349 νηλίπους ἀνυπόδητος.

354 μαντεῖ᾽ ἄγουσα ποῖα μαντεῖα; ὅτι ὅπου δ᾽ ἂν ταφήσεται σωτήριος ἔσται τῇ γῇ ἐκείνῃ.

362 τὸ ἑξῆς, ζητοῦσα τὴν σὴν τροφὴν ἀντὶ τοῦ τὴν δίαιταν.

363 τὸ ἑξῆς, δὶς γὰρ οὐ βούλομαι ἀλγεῖν.

367 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς πρῴην ἦσαν σκοπήσαντες τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν.

τε ὁ τε πλεονάζει.

369 σκοποῦσι μετοχή ἐστιν, οὐ ῥῆμα.

371 ἁλιτηροῦ ἁμαρτωλοῦ, μιαρᾶς.

373 λαβέσθαι ἀντιλαβέσθαι.

375 χ.

τὸ χ παράκειται ὅτι πρεσβύτερόν φησι τὸν Πολυνείκη.

378 πολλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῖλόν φασι καθάπερ καὶ ἐν Θαμύρᾳ τὸ κοῖλον
Ἄργος οὐ κατοικήσαντ᾽ ἔτι καὶ ἐν Ἐπιγόνοις
ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεϊ κοίλῳ·
Ὅμηρος
οἱ δ᾽ ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.

380 ὡς αὐτίκ᾽ Ἄργος ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς οὐρανὸν βιβῶν καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρίᾳ ὑποτάξων· τὸ γὰρ τιμὴ ἔσθ᾽ ὅτε πρόστιμον

δηλοῖ· Ὅμηρος
εἰ δ᾽ ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος·
ἑκάτερον δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ ἐστί· τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, ὡς αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ τὸ Ἄργος πρὸς οὐρανὸν βιβῶν τουτέστιν ἢ τὸ Ἄργος ὑψώσων τῇ εὐκλείᾳ, ὡς πορθησόντων Ἀργείων τὰς Θήβας καὶ κατὰ τοῦτο ἐνδόξων γενησομένων· ὑπερβατὸν οὖν ἐστι καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως, ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς οὐρανὸν τὸ Ἄργος οἴσων ἐπὶ μέγα αὔξημα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων· ἄλλως γὰρ ἀκούειν τραχύτερον.

382 ταῦτ᾽ οὐκ ἀριθμὸς οὐ μέχρι λόγων προκόπτοντα.

386 ὥραν φροντίδα.

388 ποίοισι τούτοις; οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτω, χρησμὸς τοιοῦτος γέγονεν ὁποτέρῳ ἂν ὁ Οἰδίπους πρόσθηται τοῦτον κρατεῖν καὶ χωρὶς καὶ κατὰ κοινὸν τοῖς Θηβαίοις ὅτι ἔσται αὐτοῖς μεγάλων κακῶν αἴτιος ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας· ἐβουλόμην δὲ αὐτοὺς μαρτυρίῳ χρήσασθαι ἢ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ.

390 εὐνοίας χάριν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται εὐσοίας χάριν ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν· εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐθένειαν καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι
ἐπεὶ δὲ βλάστοι τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὔσοιαν ἀρκεῖ.

ἵνα εὐνοῇς αὐτοῖς.

392 κράτη δύναμιν.

395 γέροντα δ᾽ ὀρθοῦν τὸν ἅπαξ ἐν νεότητι πεσόντα ἐν γήρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον.

φλαῦρον χαλεπόν.

399 στήσωσι κατοικίσωσι.

ὅπως κρατῶσι μὲν σοῦ ἀντὶ ὅπως σχῶσί σε.

401 κειμένου ἀντὶ οἰκοῦντος.

402 κείνοις ὁ τύμβος ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς κείνοις βαρὺς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ξένης σοῦ θαπτομένου δυστυχήσουσιν ἐκεῖνοι.

403 κἄνευ θεοῦ οἷον πῶς ἄν τις ταῦτα δύναιτο μαθεῖν ἄνθρωπος ὢν θείας δυνάμεως χωρίς; πέπαιγμαι· ὃ καὶ ἐπίσταται ὅτι Πυθόχρηστόν ἐστι τὸ λεγόμενον.

404 προσθέσθαι ἀντὶ τοῦ κατοικίσαι.

405 χώρας τῆς Θήβης.

μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ μηδὲ ἐᾶν σε ὅπου ἂν σαυτοῦ ἐξουσιάσῃς. λείπει τὸ ἐᾶν ῥῆμα· ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ προσθέσθαι.

406 κατασκιῶσι οἷον ἐν Θήβαις με χώσουσιν;

407 τοὔμφυλον αἷμα ὁ πατρῷος φόνος.

408 εἰ οὐ θάπτουσί με ἐν Θήβῃ· ὁ δὲ μὴ πλεονάζει.

409 βάρος διὰ τὸ μὴ κατασχεῖν σε.

410 ποίας φανείσης ποίας αἰτίας γενομένης βλαβήσονται; ἀντὶ ὑπὸ θεῶν, ὑπὸ Ἐρινύων ἢ ὑπὸ τίνος;

413 παρὰ τῶν θεωρῶν κλύουσα.

414 ἐφ' ἡμῖν ἀντὶ τοῦ δι' ἐμέ.

415 ὥς φασιν οἱ θεωροί.

421 ἐν μηδενὶ ἑτέρῳ τὸ τέλος αὐτοῖς ἀποβαίη τῆς μάχης ἢ ἐν ἐμοὶ οἷον μηδεὶς ἄλλος κύριος γένοιτο ὥστε διαλῦσαι τὴν ἔριν αὐτῶν ἢ ἐγώ.

424 κἀπαναίρονται κατ' ἀλλήλων ἐπαίρουσιν.

425 εἰ γὰρ ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ γένοιτο οὐδὲ εἷς αὐτῶν ζήσεται.

430 αὐτοῖν ἐπέμφθην τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς οὐκ ἐπήρκεσαν· ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τοῦτο πρᾶξαι ὡς αὐτάρκως κεκολασμένου τῇ πηρώσει.

431 τοῦτ' τὸ ἐξορισθῆναι.

436 τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι, τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησιν.

437 ὅτε ὁ θυμὸς ἦν πέπειρος.

438 ὅτε ἐκεῖνοι ἔγνωσαν πέψαντά με τὸν θυμόν.

443 οἷον ἀντιλογίας βραχείας ἔδει ποιήσασθαι αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς διωκομένου τῶν Θηβῶν.

448 τὼ δ' ἐκεῖνοι δέ, οἱ ἄρρενες.

450 τοῦδε συμμάχου ἐμοῦ.

452 ἐγᾦδα ἐγὼ οἶδα, ἐγᾦδα.

457 εἰ ὑμεῖς συμβάλησθέ μοι τῷ ἑαυτῶν συμβάλλεσθε· χρησμὸς γὰρ ἦν ὡς εἰ Ἀθηναῖοι τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται ἔσοιτο αὐτοῖς ποτε σωτὴρ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἴτε καθ' ἕτερον· ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικώτερον ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων· πολλαχοῦ δὲ οἱ τραγικοὶ χαρίζονται ταῖς πατρίσιν ἔνια.

458 πρὸς σύν.

462 ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς ὅτι δὲ σῴζειν ὑπισχνῇ τὴν πόλιν ὑποθέσθαι σοι βούλομαι τὰ χρήσιμα· Ἀττικῶς δὲ πάνυ τῇ συντάξει καὶ πιθανὴ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐγχωρίων ἀνδρῶν· παραινοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαρσίων τυχεῖν ἵνα ἧττόν πως ἐναγὴς φαίνοιτο.

465 ὡς φὴς προξένει μοι καὶ πάρεχε τὰ χρήσιμα· οὐ γὰρ ὀκνήσαιμι τελεῖν.

προξένει λέγε.

467 καὶ κατέστεψας καθικέτευσας, μετὰ ἱκετηριῶν ἀφίκου· ἐὰν δὲ γράφηται κατέστειψας οἷον κατεβάτευσας ὃ καὶ πιθανώτερον· δι' αὐτὸ γὰρ τοῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν Σεμνῶν.

κατέστειψας κατεβάτευσας.

γράφε κατάστεψον, μεθ᾽ ἱκετηριῶν ἀφηγοῦ. ὅτι στέμματα ἔλεγον καὶ τὰ ἔρια· καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ
ᾧ στέμματα ξήνασ᾽ ἐπέκλωσεν.

469 πρῶτον μὲν ἱερᾶς ἐξ ἀενάου πηγῆς ὕδωρ ἄρυσαι καὶ οὕτω χοὰς ταῖς θεαῖς ποίησον ἀπὸ τῶν κρατήρων πλήσας αὐτοὺς τοῦ ἀντληθέντος ὕδατος.

471 ἀντὶ καὶ ὅταν ἀρύσωμαι τί πράξω;

472 ἀνδρὸς εὔχειρος ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἡ ἀναφορὰ περὶ οὗ Φερεκύδης φησὶν οὕτω, Μητίονι δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίνεται Δαίδαλος ἀφ᾽ οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνῃσι.

εὐπαλάμου.

εὐπαλάμου κατὰ τὴν μετάληψιν.

473 καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους τὰ ὦτα ὧν ἔστι λαβέσθαι· ἀμφιστόμους δὲ τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι ἢ τὰς πρόσωπά τινα θηρίων ἑκατέρωθεν ἐχούσας. ἔρεψον καὶ τῶν κρατήρων τὴν κεφαλήν.

λαβὰς ὠτία.

ἀμφιστόμους διὰ τῶν προτομῶν.

475 οἰὸς νεαρᾶς ἀντὶ τοῦ νέας.

οἰοπόκῳ μαλλῷ στολισμῷ καὶ κροκισμῷ.

οἰνεοτόκῳ οἰοπόκῳ.

βαλὼν ἐρίῳ στέψον.

477 χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω πρὸς τὴν ἀνατολήν· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκχύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο καθάπερ καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ
τοιαῦτα τοῦ παρόντος, ἡνίχ᾽ ἡλίῳ
δείκνυε τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου·
καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ἕω ἵστανται· Κρατῖνος

ἐν Χείρωνι ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω καὶ λάμβανε χερσὶν σχῖνον μεγάλην.

πρὸς πρώτην ἕω ἀντὶ περὶ τὸν ὄρθρον.

ἕω ἀνατολήν.

478 τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κρατήρων χέω;

479 τρισσάς γε πηγὰς ἀντὶ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τριῶν πηγῶν.

τὸν τελευταῖον τὸν ὕστερον κρατῆρα.

481 ὕδατος, μελίσσης ὕδατος καὶ μέλιτος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον· καὶ ἐν Ἐρασταῖς
γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι·
βούλεται δὲ λέγειν τὸ μελίκρατον.

μελίσσης μέλιτος.

λείπει ὁ καί.

μηδὲ προσφέρειν μέθυ ἄοινοι γὰρ αἱ θεαί.

482 ὅταν δὲ τούτων γῆ ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ γῆς τί χρή με ὕστερον δρᾶσαι;

483 τρὶς ἐννέα τρὶς ἐννέα τιθεὶς κλῶνας ἐλαίας ταύτας ποιοῦ τὰς εὐχάς.

485 ἡδέως ἀκούσαιμι τῶν εὐχῶν· μέγιστον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

486 ὥς σφας καλοῦμεν ὡς καλοῦμεν αὐτὰς Εὐμενίδας οὕτως αὐτὰς καλῶν κἀξευμενῶν καὶ ἵλεως ποιούμενος ἱκέτευε αὐτὰς δέχεσθαί σε τὸν ἱκέτην ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀπὸ τῶν στέρνων ἀντὶ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς ἀλλ᾽ ἐνδιαθέτως.

488 οἷον ἢ σὺ ταῦτα ποίει ἢ ἄλλος τις ὑπὲρ σοῦ ταῦτα ποιείτω.

489 ἄπυστα φωνῶν ἀνήκουστα ἀντὶ ἠρέμα καὶ συντόμως· τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί· μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχου θύουσιν αὐταῖς καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην φησὶν οὕτω, τὸ δὲ τῶν εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς

θυσίας ταύτης, εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι, ὃ δὴ γένος ἐστὶ περὶ τὰς σεμνὰς θεάς, τὴν ἡγεμονίαν ἔχουσι καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας κριὸν Ἡσύχῳ ἱερόν, ἥρω τοῦτον οὕτω καλοῦντες· διὰ γὰρ εὐφημίαν ..... οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ τὸ Κυλώνειον ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν· καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ιζ′ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς φησι· καὶ Καλλίμαχος

νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

491 δράσαντι ὡς καθαρθέντι.

492 ἄλλως δὲ μὴ καθαρθέντι.

495 οὐχ ὁδωτά οὐκ ἐν ὁδῷ οὐδὲ ἀνυστὰ οἷον οὐ βαδιστέα μοι οὐδὲ πρακτέον ταῦτα· λείπομαι γὰρ τῆς πράξεως ὑπὸ δύο κακῶν, τῷ τε μὴ δύνασθαι καὶ τῷ μὴ ὁρᾶν.

497 σφῷν δ᾽ ἡ ᾽τέρα εἰρήκεσαν γὰρ ὅτι καὶ ἄλλῳ ἐξῆν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν καθαρμὸν ποιήσασθαι.

499 ἐκτείνουσαν τεταμένως καὶ συντόνως δρῶσαν καὶ διακονοῦσαν.

502 οὐδ᾽ ὑφηγητοῦ δ᾽ ἄνευ ἄνευ χειραγωγοῦ· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἕρπειν, οὐκ ἰσχύω βαδίζειν.

504 χρῄσται μ᾽ ἐφευρεῖν χρείη ἔσται κατὰ συναλοιφὴν χρῄσται. ἀντὶ τοῦ χρείη ἔσται, δηλοῦται δὲ ταὐτὸν τῷ δεήσει· καὶ ἐν Τριπτολέμῳ

χρῄσται δέ σ᾽ ἐνθένδ᾽ αὖτις

τοῦτο βούλομαι μαθεῖν ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἡδέως ἂν εἰδείην.

505 τοὐκεῖθεν ἄλσους τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσους τούτου· ἐὰν δέ τι τούτων ἀγνοῇς παρά τινος τῶν ἐπιχωρίων τοῦτο μαθήσῃ· σπάνιν γάρ φησιν ἀντὶ τοῦ εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον.

508 τοῖς τεκοῦσι γάρ ὅταν τις ὑπὲρ γονέων πονῇ μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάματον.

510 δεινὸν μὲν τὸ πάλαι τῆς Ἰσμήνης ἀποστάσης ὁ χορὸς ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα καί φησι, τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα δυσχερὲς ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως· καὶ ἔστι παθητικά· Καλλίμαχος

τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις;

512 τί τοῦτο; οἷον τί βούλει πυθέσθαι;

513 τᾶς δειλαίας ἀπόρου περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην· ἔξωθεν δὲ ἡ περί.

515 μὴ πρὸς ξενίας μὴ πρὸς τῆς σῆς ξενίας ἀναπτύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα· ἢ οὕτω, μὴ τὰς προξενίας σου ἐπὶ ἔργα ἀναιδῆ καταγάγῃς οἱονεὶ μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν σὴν ἔργων γένοιο φαύλων ἀκροατὴς ἀναπτῦξαι καὶ φανερῶσαι τὰ κατὰ ἐμὲ βουληθείς.

516 τό τοι πολύ τὸ ἀδιάλειπτον κακόν, τὸ κατὰ τὴν πήρωσιν χρῄζω ἀκοῦσαι.

518 στέρξον, ἱκετεύω στέρξον ἃ λέγω καὶ μὴ ἀποστραφῇς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν ὅ ἐστι πρόσδεξαί με.

520 κἀγὼ γὰρ πείσομαι δῆλον ὅτι εἰς ὃ βούλει.

524 ἀλλ᾽ ἐς τί; ἀλλ᾽ ἐς τί χωρήσει σοι τὰ πράγματα;

525 οὐδὲν ἴδρις οἷον οὐδὲν εἰδυῖα ἡ πόλις ἐνέδησέ με τῇ τοῦ γάμου ἅτῃ.

εἰδυῖα.

537 ἐπιστροφαὶ συναθροίσεις, πλῆθος.

539 ἐδεξάμην δῶρον τὸν γάμον τῆς μητρός, φησίν, ἀντὶ τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδεξάμην ὃ μήποτε ὤφελον λαβεῖν· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν μήποτε ὤφελον ἐγὼ παρὰ τῆς πόλεως ἐξαίρετον ἰδεῖν οὕτως εἴρηκεν ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι.

547 καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα τοὺς παρόντας σὺν τῷ Λαΐῳ ἢ ὡς ἄλλους φονεύσας ἀθῷός εἰμι καὶ οὐ γέγονα ἔνοχος τῷ μύσει οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός· οὐ γὰρ ᾔδειν.

551 πολλῶν ἀκούων χρηστὸς ὁ Θησεὺς τὸ ἦθος εἰσάγεται· καὶ ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦτο τῆς οἰκονομίας δεξιώτατα.

558 προστροπὴν ὠφέλειαν.

562 τὸ δεύτερον ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι.

566 μ᾽ οὐ μὴ οὐ.

567 ἔξοιδ᾽ ἀνὴρ ὢν ὅτι ἄνθρωπος.

581 προσφορὰ ἀντὶ προσθήκη, πρόσδοσις.

δηλώσεται ἀντὶ δηλωθήσεται.

583 τὰ λοίσθι᾽ αἰτῇ γράφε τὰ λοῖσθ᾽ ἄρ᾽ αἰτῇ βίου.

584 τοῦ ζῆν ἢ ἐπιλέλησαι ἢ οὐ φροντίζεις.

585 ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα διὰ τοῦ τέλους καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχήσει· προσδοκῶν γὰρ σὺ ὠφεληθήσεσθαι παρ᾽ ἐμοῦ ὅταν ἀποθάνω ζῶντά με γηροβοσκήσεις.

586 βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς τὸ ἐν Ἀθήναις θάψαι σε.

593 γνώμη.

602 πῶς δῆτα οὖν, φησί, μεταπέμψαιντο ἄν σε εἰ μὴ ἔστι δυνατὸν κατελθεῖν διὰ τὸ πατροκτόνον εἶναι; ὁ δέ φησι
τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει
τοῦτο πράττειν.

605 ἀντὶ ὑπὸ ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆναι.

619 τὰ νῦν ξύμφωνα οὔπω γὰρ ἦν ἔχθρα Θηβαίοις καὶ Ἀθηναίοις.

623 σαφὴς ἀντὶ ἀληθὴς ὡς καὶ Ὅμηρος
ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν
ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς.

624 τἀκίνητ᾽ οἶον τὰ ἄρρητα.

630 ἐφαίνετο ἀνεφαίνετο· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ
καὶ εἵρετο δεύτερον αὖτις.

632 τοιοῦδ᾽ ἀντὶ φίλου.

δορύξενος φιλόξενος.

ἁπλοϊκώτερον δορυξένους καλοῦσι καὶ τοὺς ὁπωσδήποτ᾽ οὖν
ἐπιξενωθέντας· ἢ ἐπιτατικῶς καὶ πολεμίοις φίλη.

636 οὔποτ᾽ ἐκβαλῶ χάριν οὐ καταφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν χάριτος.

οὐκ ἐκβάλλω ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδέχομαι.

638 σέ τὸν χορόν.

639 ἐμοῦ στείχειν μέτα εἰς τὸ ἄστυ.

641 τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι συμπράξομαι ὡς σὺ βούλει.

647 εἰ δύναιο κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν ἐνθάδε μένων μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς
ἐνταῦθα διατριβῆς.

648 εἰ ἐμμένει σοι τὰ ἐπαγγελθέντα.

649 τὸ τοῦδέ γ᾽ ἀνδρὸς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ πεποίηται τὴν δεῖξιν ὁ Θησεύς.

650 πιστώσομαι πίστιν ἐπιθεῖναι παρακελεύσω.

651 τούτου τὸ ἑξῆς ἐστιν οὕτως, οὐκ ἂν πλέον λάβοις ὁρκίσας με ἢ λόγῳ
πιστεύσας.

652 ὄκνος φόβος.

653 τοῖσδ᾽ τοῖς τοῦ χοροῦ.

655 ὀκνοῦντ᾽ ἀνάγκη οὐ νεμεσητόν μοι εἰ ὑπὸ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω·
τὸν φοβούμενον γὰρ ἀνάγκη ταὐτὰ λέγειν.

οὐκ ὀκνεῖ οὐδὲν δέδοικεν.

658 ἀντὶ τοῦ πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ πέψαντες τὸν θυμὸν καὶ τὸν καθεστηκότα νοῦν ἀναλαβόντες ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

661 κείνοις τοῖς Θηβαίοις.

662 τῆς σῆς ἀγωγῆς λείπει ἡ περί, περὶ τῆς ἐπανόδου.

663 οὐδὲ πλώσιμον ἀδιάβατον· δεδοίκασι γὰρ ἡμᾶς.

668 μέχρι τοῦ ἀηδών ἡ διατριβὴ τοῦ χοροῦ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τῆς χώρας αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους, ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρακτηριστικόν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν μέλος.

ξένε ὦ Οἰδίπου.

670 τὸν ἀργῆτα τὸν λευκόγεων.

671 μινύρεται ᾄδει.

674 ἀνέχουσα ἄνω ἔχουσα ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος
ἄκουε δ᾽ ἀν οὖς ἔχων
ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων.

ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτόν.

676 φυλλάδα μυριόκαρπον παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν
τὴν μὲν ἄρ᾽ οὔτ᾽ ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων
οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν·
ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἀνέχουσα· ἀνήλιον δὲ διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν.

ἀνήλιον διὰ τὸ δάσος.

681 θάλλει δ᾽ οὐρανίας ὑπ᾽ ἄχνας οἱ μὲν ὑπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτως, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης οὗ φασι στεφάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι· στάχυσι γὰρ αὐτὰς στεφανοῦσι· μήποτε δὲ γραπτέον μεγάλαν θεᾶν τῶν Ἐρινύων· καὶ γὰρ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπους αὐταῖς ἀνεῖτο· ὅτι δὲ Ἐρινύων ἐστὶ τὸ στεφάνωμα δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησὶ
πρόπρο δέ μιν δασπλῆτες ὀφειλομένην .... οἶμον
Εὐμενίδες ἀργῆτα θυγατριδαῖ Φόρκυνος

..... ναρκίσσοιο ἐπιστεφέες πλοκαμῖδας,
ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὡς τὸ πλεῖστον ἐκφύεται ἢ ὅτι τοῦ φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἴτιαι ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συνῳκειῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς· μήποτε δὲ τὸν νάρκισσον μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα ἔφη ὁ Σοφοκλῆς τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος τρόπῳ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θεᾶς ἀρχαῖον στεφάνωμα, τῆς Κόρης· τί δή ποτε; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλούτωνα αὐτὴν ἁρπάσαι τούτῳ ἐτέρπετο· συλλέγουσαν οὖν φασιν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι ὥστε τὸ ἀρχαῖον τούτου ἕνεκα προσκεῖσθαι οἷον ὃ ἦν αὐτῇ θυμῆρες στεφάνωμα πρὶν ἢ συλληφθῆναι· αὖθις γοῦν φασι τὰς θεὰς ἀνθίνοις μὴ κεχρῆσθαι ἀλλὰ καὶ ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις τὴν τῶν ἀνθίνων στεφάνων ἀπειρῆσθαι χρῆσιν, ὁ δ' Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν μίλακα περὶ ἧς γίνεσθαι τὴν δικασίαν καὶ τὸν ἱεροφάντην δὲ καὶ τὰς ἱεροφάντιδας καὶ τὸν δᾳδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρρίνης ἔχειν στέφανον δι' ἃ καὶ τὴν Δήμητρα προσθέσθαι ταύτην φησί.

ἄχνας τῆς δρόσου.

683 νάρκισσος ὄνομα βοτάνης.

μεγάλαιν θεαῖν ταῖς Ἐρινύσιν.

684 ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος τοῖς τὸν νάρκισσον τῇ Δήμητρι ἀπονέμουσιν τοῦτο συμπράττει, ὅτι κἀν τῇ Νιόβῃ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον ἄντικρυς τῇ Δήμητρι ἀνατίθεται ὥστε καὶ νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος στεφανωμάτων· καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέους· τοῖς γὰρ ἀνθίνοις οὐ πάνυ φασὶν ἥδεσθαι τὴν Δήμητρα.

ἀπὸ κοινοῦ τὸ θάλλει κατ' ἦμαρ.

686 μινύθουσιν λήσουσι τοῦ ῥεῖν.

687 Κηφισοῦ νομάδες κρῆναι νομάδες αἱ ἐπινεμόμεναι ὥσπερ καὶ καταρρέουσαι τὴν γῆν τοῦ Κηφισοῦ πηγαί· ἢ ἃς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται, λέγοι δ' ἂν ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ.

ὄνομα ποταμοῦ.

688 ἀλλ᾽ αἰὲν ἐπ᾽ ἤματι ἀλλ᾽ ἀεὶ καθ᾽ ἡμέραν, φησίν, ἐπινίσσεται ὁ Κηφισὸς ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.

689 ὠκυτόκος ὁ ποταμός.

691 στερνούχου χθονός ἴσον τῷ γονίμου ἢ ἀντὶ πεδιούχου χθονός· μεταφορικῶς γὰρ στέρνα καὶ νῶτά φασι τῆς γῆς τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα καθάπερ αὖ πάλιν αὐχένας τὰ στενά.

γῆς ἐπιπέδου.

692 νιν τὴν Ἀττικήν.

698 φύτευμ᾽ ἀχείρητον ὅτι ἀπέσχοντο τῶν μορίων οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσι καὶ Φιλόχορος ὥστε ταῖς ἀληθείαις ἐγχέων αὐτὰς φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι· Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἐμβαλόντες ἐν τῇ Ἀττικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν ἡγουμένου. τοῦ Ἀρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλέως ἀπέσχοντο τῶν λεγομένων μορίων Ἀθηνᾶν δείσαντες ὡς Ἀνδροτίων φησίν.

699 δαΐων πολεμίων.

701 γλαυκᾶς παιδοτρόφου καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις
ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει·
ὁ δ᾽ Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν δεδήλωκεν γράφων οὕτως ..... εἶναι· τὸν δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημείᾳ ἐλαίας ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναί φασιν, ἐπάρατον δὲ ποιῆσαι τοὺς ἐμβαλόντας αὐτὰς εἰ ἐκκόψειε φίλος ἢ πολέμιος δι᾽ ὃ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δῃοῦντες τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας τῶν δὲ μορίων διὰ τὰς ἀράς· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίου τοῦ ἐκ μορίων γινομένου δίδοσθαί φησιν.

702 τὸ μὲν τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας.

705 μορίου Διός μόριον Δία εἶπεν τὸν ἐπόπτην τῶν μορίων ἐλαιῶν· καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδήμειαν ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, περὶ Ἀκαδήμειάν ἐστιν ὅ τε τοῦ Καταιβάτου Διὸς βωμὸς ὃν καὶ μόριον καλοῦσι τῶν ἐκεῖ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρυμένων.

ὄνομα τόπου.

711 εὔιππον, εὔπωλον παρ᾽ ὅσον ὁ Κολωνὸς Ἱππεὺς ἐλέγετο καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι Ἵππιοι.

712 ὦ παῖ Κρόνου αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἵππους ζεῦξαι καὶ χαλινῶσαι· καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ θεραπείᾳ φησὶ τῆς οἰκείας ὁ Σοφοκλῆς· ὁ γὰρ Κολωνὸς Ἱππεὺς ὠνομάσθη παρ᾽ ἃς ἐξεθέμην αἰτίας διὰ τὸν Ἄδραστον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σεμνότατον ἄγει τὸ πρᾶγμα τῇ ποιητικῇ καταχρώμενος ἀδείᾳ.

715 περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρίβουσι τοῦ ἐγκωμίου, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι ναυτικοί.

717 πλάτα κώπη.

719 ἀκόλουθος ὅτι αἱ Νηρεΐδες ν′ εἰσιν.

720 Ἀντιγόνη ταῦτά φησιν ὁρῶσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρᾶς· ἐπὶ τὸν Οἰδίπουν δὲ ἀφῖκται ὁ Κρέων καὶ μὴ πείσας αὐτὸν παρασπᾶται αὐτοῦ τὴν Ἀντιγόνην φθάσας κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελέσθαι.

726 ἐγὼ κυρῶ.

731 ὃν μήτ᾽ ὀκνεῖτε ὄντινα ἀντὶ ἐμὲ μὴ φοβεῖσθε.

738 οὕνεχ᾽ ἥκέ μοι γένει ἀντὶ ὅτι προσήκει μοι πενθεῖν τὰ τούτου ἀτυχήματα ὑπὲρ πάντας Θηβαίους.

741 ἰκοῦ ἐλθέ.

742 ἐκ δὲ τῶν μάλιστ᾽ ἐγὼ ἐγὼ μάλιστά σε καλῶ ὅσῳπερ πλεῖστον ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασιν.

746 κἀπὶ προσπόλου μιᾶς τῆς Ἀντιγόνης· εἴληπτο γὰρ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη.

755 ὥστε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων· οὐ γὰρ δύναμαι κρύπτειν.

762 ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βουλευόμενε.

763 πείρᾳ βαρυτόνως ἀναγνωστέον πείρᾳ, οὐ περισπωμένως· οὕτω Δίδυμος.

768 μεστὸς ὡς ἐπὶ κεράμου, ὅ ἐστιν ὅτε κορεσθεὶς τοῦ θυμοῦ λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλευόμην καὶ οὐκέτι ἤθελον φεύγειν.

769 τοὺν δόμοισιν ἀντὶ ἐν Θήβαις.

773 γένος τὸ Ἀττικόν.

775 καὶ σὺ οὖν βούλει με εὐεργετεῖν μὴ θέλοντα.

781 τοιαῦτα ἀντὶ χάριτος.

785 πάραυλον ἀντὶ ἐν ἀγροῖς.

πόλις δέ σοι κ. ἑ. καὶ ἵνα ἡ Θήβη ἀβλαβὴς ἔσται ἐκ ταύτης τῆς γῆς· ἄναιτος δὲ ἀντὶ ἀβλαβής, ἀναιτίατος.

787 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ᾽ οὐ προβήσεταί σοι ὁ σκοπός.

791 ἆρα οὐ πλέον σοῦ τὰ ἀποβησόμενα ταῖς Θήβαις οἶδα;

792 ἐκ σαφεστέρων κλύω ἀντὶ καὶ σαφέστερον οἶδα.

793 καὐτοῦ Ζηνὸς δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμοὺς
ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις
στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα
καὶ Ἀριστοφάνης Ὥρωσιν.

794 ὑπόβλητον οὐκ ἀληθὲς ἀλλὰ πεπλασμένον· ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας.

795 στόμωσιν ἀντὶ τοῦ δείνωσιν καὶ πανουργίαν.

800 ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς ἢπερ ἐγώ.

803 πείθειν πείθειν με εἰς τὸ ἀκολουθῆσαί σοι.

τούσδε τοὺς ἀπὸ τοῦ χοροῦ.

805 λῦμα κάθαρμα ὅ ἐστιν ἀπαίδευτος μέχρι γήρως μενεῖς;

807 βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

808 ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν.

809 ταῦτα δ’ καὶ ταῦτα.

810 τοῖς κατὰ σὲ οὐ δοκῶ καίρια λέγειν.

ἴσος οἶος.

811 καὶ πρὸ τῶνδε καὶ πρὸ τοῦ χοροῦ.

813 μαρτύρομαι μάρτυρας καλῶ.

814 ἤν σ’ ἕλω ἐάν σε ἕλω, δικαίως σε δῆλον ὅτι τιμωρήσομαι· μαρτύρομαι γὰρ τούσδε οἷα ἀνταμείβῃ με ῥήματα.

815 τῶνδε τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ.

βίᾳ βιαζόμενος τοὺς ἐμοὺς συμμάχους καὶ φύλακας.

816 κἄνευ τοῦδε καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας.

821 τήνδε τὴν Ἀντιγόνην.

822 ἰὼ ξένοι τῷ χορῷ φησι.

826 τήνδε τὴν Ἀντιγόνην· τοῖς ἀκολούθοις δὲ ἑαυτοῦ φησιν ὁ Κρέων.

829 τί δρᾷς, ξένε; πρὸς τὸν Κρέοντα ἕλκοντα τὴν Ἀντιγόνην.

830 τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς μου γὰρ θυγάτηρ ἐστί.

835 τί δρᾷς, ὦ ξέν’; πρὸς τὸν Κρέοντα ἕλκοντα τὴν Ἀντιγόνην.

836 εἶργου φυλάττου, χωρίζου.

σοῦ μὲν οὔ οὐκ ἀπείρξομαί σου.

837 πόλει ταῖς Θήβαις.

840 ὁδοιπορεῖν ἀναχωρεῖν ἐντεῦθεν, ὦ Κρέων.

842 ἐναίρεται—σθένει τουτέστι βίᾳ πορθεῖται.

845 πρὸς βίαν κ. ἑ. ἀπαγομένης δὴ τῆς Ἀντιγόνης ὑπὸ τῶν προστεταγμένων παρὰ τοῦ Κρέοντος· ἐν μέρει δὲ παθητικά ἐστιν.

848 ἐκ τούτοιν ἐκ τῶν θυγατέρων αἷς ὡς σκήπτροις ἐχρῆτο καὶ βακτηρίᾳ.

858 πόλει ταῖς Θήβαις.

864 μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες κ. ἑ. μὴ ἄφωνος γενοίμην εἰς τὸ καταρᾶσθαί σε.

866 ὄμμ᾽ φησὶ τὴν Ἀντιγόνην.

875 χρόνῳ γηρῶν.

βραδὺς βαρύς.

τὸ παλαιόν φησι βαρύ.

879 ταύτην ἄρα οὐκέτι νομιῶ πόλιν εἰ σὺ ἀπάξεις τοῦτον.

881 τά γ᾽ οὐ τελεῖ ταῦτα ἃ λέγει οὐ πληρώσει.

882 εἰ τελέσω Ζεὺς εἰδείη.

883 ἀνεκτέα ἀνεκτέον· οὕτω γάρ φασι σκαπτέα, φυτευτέα ἀντὶ τοῦ σκαπτέον, φυτευτέον.

887 τίς ποθ᾽ ἡ βοή; ἄκρως τῇ οἰκονομίᾳ τὸ μαθεῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα πρὸς θυσίαις ὄντα τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ὑπὲρ τοῦ μὴ διατριβὴν ἐγγενέσθαι μηνύοντός τινος.

890 θᾶσσον ἢ καθ᾽ ἡδονὴν ποδὸς ταχύτερον ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

900 σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος ἀντὶ τῆς βλαύτης· τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἁπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι ἀκούων τὸ ὑπόδημα οἷον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.

ἀπὸ ῥυτῆρος ἀπὸ ὑποδήματος ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχει σχήματος ἕκαστος.

ἔνθα δίστομοι ὡς σχιστῆς οὔσης ὁδοῦ ἐκεῖσε.

903 ξένῳ τῷ Κρέοντι.

905 εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἦκον εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἐληλύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ ἧς ἦν οὗτος ἄξιος.

906 οὐδ᾽ ἀφῆκ᾽ ἂν — οὐ — μεθῆκ᾽ ἄν.

908 τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπέσπασεν οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται.

909 οὐκ ἀναχωρεῖς γὰρ ἐντεῦθεν πρὶν ἂν ἀγάγῃς τὰς κόρας.

912 οὔθ᾽ ὧν πέφυκας τῶν προγόνων.

916 ἄγεις θ᾽ ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι ἀντὶ τοῦ μεθίστασαι· εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφυγάδευσαν ἡμεῖς ἂν εἴποιμεν μετεστήσαντο, παρεστήσαντο δὲ λέγουσιν.

καὶ παρίστασαι βίᾳ τὸ παρίστασαι ἴσον ἐστὶ τῷ καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς καὶ πάλιν παραστήσασθαι τούσδε τινάς φασι· παραφυλάττεσθαι δὲ δεῖ ὡς δεινοποιεῖ τὰ τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλουμένῃ αὐξητικῇ κεφαλαιώσει καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

ἀντὶ τοῦ καταδουλοῖς αὐτὴν βίᾳ.

929 σὺ δ᾽ ἀξίαν οὐκ οὖσαν οὐκ οὖσαν ἀξίαν αἰσχύνεσθαι· αἰσχύνη δὲ πατρίδος πολίτου ἁμαρτία.

πόλιν τὴν Θήβην.

934 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε ἀντὶ ἔνοικος· οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέτοικος ὡς ἡμεῖς φαμεν εἴρηται, μετοίκους δὲ καλοῦμεν τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τοὺς μετοικισθέντας ποθέν, τοῦτο δὲ ἔνοικον· κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων οὕτω τῶνδε μετοίκων ἀντὶ ἐνοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς κἀκεῖσε ἀντὶ ἐνοίκων.

ἀντὶ ἔνοικος.

939 ἐγὼ οὔτ᾽ ἄνανδρον τὴν ῥητορείαν παραφύλαξον εἰ τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ οὐχ ἅψεται καινὰ δέ τινα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ

εὔλογα ἐξευρίσκων ἀντερεῖ.

942 αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους.

943 ξυναίμων τῶν συγγενῶν.

945 παρ᾽ ὅσον αὐτὸς τέκνον ἐστὶ μητέρα γεγαμηκώς.

947 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος ᾖδειν εὔβουλον ὄντα τὸν Ἄρειον πάγον· τοῦτον δὲ χθόνιον εἶπεν οἷον ἐγγενῆ καὶ αὐτόχθονα, ἐγχώριον, οὐχ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι οἴονται, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν χθόνα εἶναι· χθόνιον τοίνυν τὸν αὐτόχθονα· λέγοι δὲ ἂν τὴν Ἀρεοπαγῖτιν βουλήν· τὸν γὰρ πάγον εἰς τὸν ὄχθον μετατέθεικεν· εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

950 ᾧ πίστιν ἴσχων ᾧ ἐγὼ θαρρῶν.

954 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας οἷον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει τὸ ὠμὸν τοῦ θυμοῦ εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γάρ ἐστιν ὄντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρήσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει, λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους· ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσιν· καὶ Ἀλκαῖος ὡς λεγομένου κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκεται.

960 ὦ λῆμ᾽ ἀναιδές .... τὴν ὑστάτην ὑποφορὰν πρὸς τὸν Κρέοντα μηκέτι ὑπὸ τοῦ Θησέως λέγεσθαι ἀλλ᾽ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος· ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος· καὶ ἅμα παραφύλαττε εἰ καὶ οὕτω πιθανῶς ποιεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις· τῷ γὰρ ὄντι ὁ Οἰδίπους εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάζοι ἄδικος μὲν οὐκ ἔστιν ἀτυχὴς δὲ καὶ περιπαθής.

961 ἢ σαυτοῦ ἐπεὶ τὴν ἀδελφήν σου λοιδορεῖς.

965 μηνίουσιν ὀργιζομένοις.

973 ἔα ἦ.

977 τό γ᾽ ἆκον τὸ ἀκούσιον.

978 τὸ ἑξῆς, μητρὸς δὲ γάμους, τλήμων, οὔσης ὁμαίμου σῆς ἀναγκάζων με λέγειν οὐκ ἐπαισχύνῃ.

1000 ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων τουτέστιν ἀθυρόστομος ὤν.

1006 ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ εἴ τις γῆ ὅτι οὕνεκα, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ εἴθ᾽ ὤφελεν· ἀντὶ ἀγνοεῖς τοῦτο, ὦ Κρέων, ὅτι εἴ τις χώρα θεοὺς ἐπίσταται γιγνώσκειν ἡττᾶται περὶ τὸ φιλόθεον τῇ Ἀττικῇ.

1016 οἱ μὲν οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1023 ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκουσιν αὐτούς.

οὓς τοὺς Ἀθηναίους.

1024 ἐπεύξωνται οἱ σοὶ θεράποντες.

1031 πιστὸς ὢν ἀντὶ πιστεύων, καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πεποιθώς.

1044 εἴην ὅθι δαΐων ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπῆλθον ὑπονοῶν αὐτὸν οὐ ψιλὸν ἥκειν ἀλλὰ μετά τινος χειρὸς ἣν πλησίον που ἐστρατοπεδευκέναι· κατὰ τοῦτο οὖν καὶ οἱ κατὰ τὸν χορόν, ἄλλως προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν, εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην, εἴθε εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μέλλουσιν ἔσεσθαι· ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ ὅμοια τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος καί φησιν, εἴθε ἐπόπτης ἐγενόμην αὐτῶν.

ἐπιστροφαὶ ἀντὶ ἀναστροφαί.

1046 χαλκοβόαν στερεοβόαν, μεγαλόφωνον.

1047 ἢ πρὸς Πυθίαις ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀκταῖς ληπτέον, λέγοι δ᾽ ἂν Πυθίας ἀκτὰς τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον· ἱστορεῖ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει γράφων οὕτως, ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους Πυθιάδα καὶ Δηλιάδα ὁποτέρα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς· θύει δὲ ὁ μάντις ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται καὶ θεωρία πέμπηται ἐν Οἰνόῃ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον· καὶ ἔστιν ἱεροσκοπία τῆς μὲν

εἰς Δελφοὺς θεωρίας ἐν τῷ ἐν Οἰνόῃ Πυθίῳ τῆς δὲ εἰς Δῆλον ἐν τῷ ἐν Μαραθῶνι Δηλίῳ.

ὡς περὶ Μαραθῶνα οὗ τὸ Πύθιον ἵδρυται.

1048 ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς ἕως τέλη θνητοῖσιν τὰ περὶ Ἐλευσῖνα μέρη φησὶ καὶ εἴη λαμπάσιν ἀκταῖς ταῖς λαμπαδευομέναις καὶ καταλαμπομέναις καὶ δᾳδουχουμέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογὸς καὶ τῶν ἱερῶν δᾳάδων περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶ
λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

περὶ Ἐλευσῖνα· ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυστηρίοις λαμπάδων.

ἀκταῖς τὸν βωμόν.

1049 οὗ πότνιαι σεμναί αἱ Θεσμοφόροι, τέλη δὲ τὰς τελετάς· καὶ Αἰσχύλος ἔφριξ', ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

1050 τιθηνοῦνται ἐπιμελοῦνται καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας.

1051 ὧν τῶν τετελεσμένων.

ὧν καὶ χρυσέα κλῄς ἐπεὶ ἄρρητα τὰ μυστήρια καὶ καθάπερ κλεισὶν ἡ γλῶσσα κατείληπται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγκεῖν.

1053 προσπόλων Εὐμολπιδᾶν ζητεῖται τί δήποτε οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελετῶν ἐξάρχουσι ξένοι ὄντες· εἴποι δ' ἄν τις ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνιοι πρῶτον Εὔμολπον ποιῆσαι τὸν Δηιόπης τῆς Τριπτολέμου τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια καὶ οὐ τὸν Θρᾷκα καὶ τοῦτο ἱστορεῖν Ἴστρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκτων· Ἀκεστόδωρος δὲ πέμπτον ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμόλπου εἶναι τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα γράφει οὕτως, κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσῖνα ἱστοροῦσι πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας εἶτα Θρᾷκας τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' Ἐρεχθέως πόλεμον· τινές δέ φασι καὶ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρῃ· Ἄνδρων μὲν οὖν γράφει οὐ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὔμολπον πέμπτον γεγονότα· Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα, τοῦ δὲ Εὔμολπον, τοῦ δὲ

Ἀντίφημον, τοῦ δὲ Μουσαῖον τὸν ποιητήν, τοῦ δὲ Εὔμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν καὶ ἱεροφάντην γεγονότα.

1054 ἐγρεμάχαν γράφε ὀρειοβάταν οἱονεὶ τὸν διὰ τῶν ὀρῶν βαίνοντα τῶν προειρημένων χωρίων.

1059 ἦ που τὸν ἐφέσπερον τὸν Αἰγάλεών φησι· καὶ γὰρ τοῦτο ἐπ᾽ ἐσχάτων ἐστὶ τοῦ δήμου τούτου· καταλέγουσι δὲ χωρία παρ᾽ ἃ μάλιστα εἰκάζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα καὶ Θησέα· πέτρας δὲ νιφάδος ἂν εἴη λέγων τὴν οὕτω λεγομένην λείαν πέτραν ἢ τὸν Αἰγάλεων λόφον ἃ δὴ περιχώριά φασιν εἶναι καθάπερ Ἴστρος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἀτάκτων ἱστορεῖ οὕτως, ἀπὸ δὲ τῆς χαράδρας ἐπὶ μὲν λείαν πέτραν· καὶ μετ᾽ ὀλίγα, ἀπὸ τούτου δὲ ἕως Κολωνοῦ παρὰ τὸν χαλκοῦν ὁδὸν προσαγορευόμενον ὅθεν πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυστικῆς εἰσόδου εἰς Ἐλευσῖνα· ἀπὸ ταύτης δὲ βαδιζόντων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπαριστερὰ μέχρι τοῦ λόφου τοῦ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Αἰγάλεω· ἤτοι οὖν τὴν καλουμένην λείαν πέτραν ἢ τὸν Αἰγάλεων· ὁ δὲ νοῦς, ἆρα ἐπὶ τὸν ἕσπερον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάζουσιν;

τὸν ἐφ᾽ ἕσπερον ἐπὶ τὸν ἕσπερον.

1060 πελῶσ᾽ γράφε πελάζουσι.

1061 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Οἴα δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν· ἐκ νομοῦ δὲ πάλιν χωρίου Ἀττικοῦ οὕτω καλουμένου ἐν ᾧ νέμουσιν· ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

1065 ὁ προσχώρων ὁ Κρέων.

ἀντὶ τοῦ ἐπιχωρίων.

1066 Θησειδᾶν τῶν Ἀθηναίων, ἁπλούστερον δὲ Θησειδᾶν φησι τῶν Ἀττικῶν τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων.

1068 τὸ ἑξῆς, πᾶσα δ᾽ ὁρμᾶται ἄμβασις.

1069 ἀμπυκτήρι᾽ φάλαρα πώλων.

1076 τάχ’ ἐνδώσειν τὰν δεινά τάχα ἐνδώσει, φησίν, ὁ Κρέων τὴν πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν τὰς παρθένους ἀπὸ τῆς ἑτέρας δηλῶν ὡς καὶ κατωτέρω τῷ ὁμοίῳ σχήματι χρῆται· δύναται δὲ καὶ ἑτέρα προσῳδία εἶναι τᾶν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ’ εὑρουσᾶν.

1077 δεινὰ τὰ σὰ δεινά.

1094 διπλᾶς ἀρωγὰς τουτέστι τῇ διπλῇ ἀρωγῇ ὃ λέγει τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις· νῦν δὲ διὰ τοῦ στέργω σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1096 ἔτι χορός.

1113 ἐμφύντε ἀντὶ τοῦ ἐμφῦσαι.

1114 τοῦδε — τοῦ — τε.

1119 ἰδίως ἐσχημάτισε καὶ τὸν λόγον, μὴ προσθαύμαζέ μου τὸ λιπαρές, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις, τὸ δὲ ἐχόμενον οὐ καταλλήλως εἶπεν· οὐ γάρ φησιν ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον ἀλλὰ τὰ τέκνα φανέντα εἶτα μηκύνω τὸν λόγον.

πρὸς τὸ λιπαρὲς πρὸς τὸ κελεύειν εἰ μακρηγορήσω.

λιπαρὲς ἀρέσκον.

1138 μέλου ἀντὶ τοῦ ἐπιμελοῦ.

1140 θαυμάσας ἔχω ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα Ἀττικῶς.

1148 ἀγὼν οὗτος.

1153 ἄνθρωπον δέ, φησίν, ὄντα οὐ δεῖ πρᾶγμά τι κακίζειν.

1156 καθ’ ὑπόθεσιν ἱκετεύει ὁ Πολυνείκης πρὸς αὐτοὺς παραγενέσθαι τὸν Οἰδίπουν κατά τι λόγιον ἐμπεσὸν ὅτι πρὸς οὓς ἂν γένοιτο ὁ Οἰδίπους κρατήσουσι τῆς βασιλείας· τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς.

ἔμπολιν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

1159 ἔκυρον ἀντὶ τοῦ ἐκύρουν, ταὐτὸν τῷ ἐτύγχανον.

1164 τὸ ἑξῆς, φασὶν αὐτὸν μολόντ᾽ αἰτεῖν ἐς λόγους σοι ἐλθεῖν.

1171 ὁ προστάτης ὁ ἱκέτης, ὁ προσεστηκὼς τῷ βωμῷ.

1173 πρὸς τὸν Θησέα φησίν. ὧδε παῖδα αὐτὸν κέκληκεν.

1178 εἰκάθειν παραγώγως ἀντὶ τοῦ εἴκειν.

1181 οὐχ ὡς οὐκ ἂν πεισθησομένου τῷ Θησεῖ τοῦ Οἰδίπου οὕτως ἐδέησεν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσεως ἀλλ᾽ αὐξήσεως χάριν καὶ τοῦτο παρείληφεν τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς· ἀμέλει γοῦν πρὸς τὸν Θησέα ἀποκρίνεται ὡς ἐκείνῳ πεπεισμένος.

1185 τὸ ἑξῆς, οὐ γὰρ ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης, θάρσει· τὸ δὲ λέξεται ἀντὶ τοῦ λέξει, ὁ Πολυνείκης δῆλον ὅτι.

1194 ἐξεπᾴδονται καταπραΰνονται.

1195 τὰ περὶ τὴν πήρωσιν λέγοι ἄν· οὐ γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πραχθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ ἀλλ᾽ ἃ ἀπὸ τῆς ἄγαν ὀργῆς ἀπέβη· τούτου γὰρ αὐτὸν ἀποτρέπειν βούλεται.

1203 τίνειν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι.

1209 σὺ δὲ σὲ δέ.

1210 σῶν ἀντὶ τοῦ σῷον.

1211 ὅστις τοῦ πλέονος μέρους κατάδηλός ἐστιν ὁ χορὸς ἐν ταὐτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπληστίας καὶ ἔοικε τῷ παρ᾽ Ἡσιόδῳ
νήπιοι οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός·
τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσποτμίαν Οἰδίπου.

1219 ὁπότ᾽ ἄν τις γράφε ὅπου ὅτ᾽ ἄν τις.

ἐς πλέον πέσῃ ἐς πλέον τοῦ προσήκοντος. ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίνεται καὶ πᾶσιν ἄδηλα.

1220 τοῦ θέλοντος ἀντὶ τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ.

οὐδ᾽ ἔπι κόρος ταῦτα καθ᾽ ἑαυτόν· φησὶ δὲ ὁ χορός, τῷ πλεονεκτεῖν ἐθέλοντι παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μέτριόν ἐστιν οὗτος ἰσοτέλεστος, ὁμοίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι· τὸ ἑξῆς δὲ ἰσοτέλεστος θάνατος, τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. τούτου ἐστὶ τὸ ἑξῆς, οἷον οὐδὲ ἔπεστιν αὐτοῖς κόρος ἰσοτέλεστος τοῦ Ἅιδου· τότε γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος ὅτε ἂν ὁ Ἅιδης ἐπέλθῃ.

οὐ παύσονται τοῦ κόρου πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν.

κοῦρος οἶμαι κόρος.

1223 ἄλυρος ἐπεὶ ἐν θανάτῳ οὐχ ὑμνοῦσιν ἢ μετὰ θάνατον οἱ τοιοῦτοι οὐχ ὑμνοῦνται.

1225 μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα πάνυ ἄριστον ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι· παρὰ τὸ λεγόμενον
ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον.

1226 τὸ δ᾽, ἐπεὶ φανῇ τούτου τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ δὲ φανῇ τὸ βῆναι ἐκεῖθεν ὅθενπερ ἥκει ὡς τάχιστα παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων δεύτερόν ἐστιν, ἐκείνου, τοῦ μὴ φῦναι καθόλου.

1229 ὡς εὖτ᾽ ἂν τὸ νέον παρῇ ὡς ἡνίκ᾽ ἂν νηπιότης παρῇ — ταύτας γάρ φησι κούφας ἀφροσύνας — οὐδὲν ἐπιλογίζεται τῶν δεόντων· ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν ὡς εἰ ἔλεγεν, τῷ γὰρ νέῳ ἀφροσύνη πάρεστιν.

1231 τίς πλάγχθη τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκεν, βούλεται δέ τι τοιοῦτο σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθείη τῶν πολλῶν μόχθων;

τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη;

1232 τίς οὐ καμάτων ἔνι; φόνοι: ταῦτα ὑποκριτικῶς εἴρηται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν καθ᾽ ἣν ἐμφαίνεται πρότερον μὲν ὅταν εἴπῃ τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; ὑπακουόμενον τὸ τοιοῦτο οὐδείς, πάλιν δὲ ὅταν ἑξῆς ἐπιζεύξῃ τίς οὐ καμάτων ἔνι; τὸ πᾶς· βούλεται γὰρ καὶ νῦν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν, οὐδείς ἐστι κάματος ὃς οὐκ ἔνεστιν.

1248 αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φησι τῶν προσαγορευομένων Ῥιπῶν· τινὲς δὲ οὕτω καλοῦσι Ῥίπαια ὄρη· λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμὰν λέγων οὕτω
Ῥιπᾶν· ὄρος ἀνθέον ὕλᾳ
νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

1257 παραφύλαττε πάλιν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας αὐτοῦ ὅτι οὐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἑαυτοῦ ἀπαντᾷ ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὔνοιαν.

1262 κοινὰ δὲ τούτοις, ὡς ἔοικεν, γίνεται.

1270 ἄκη ἀντὶ τοῦ ἀνακαλέσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλῦσαι.

προσφορὰ ἐπανάληψις.

1277 τὸ δυσπρόσοιστον τὸ δυσπροσπέλαστον.

1291 ἃ δ’ ἦλθον λείπει ἡ διά.

1311 σὺν ἑπτά τε λόγχαις ἕκαστον σύστημα ἑνικῶς ὀνομάζει λόγχην ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴπῃ τὴν ἵππον.

1320 ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖόν φασι στρατεῦσαι ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.

1321 ἐπώνυμος παρὰ τὸ παρθένος οὕτω κληθείς.

1329 τῷδ’ ἀνδρὶ δεικτικῶς· καὶ ἔστι πυκνὸς ἐν τῷ τοιούτῳ Σοφοκλῆς.

1333 παθητικόν ἐστι τὸ πρὸς τῶν πατρῴων κρηνῶν ὀρκοῦν ὡς εἰ ἔφη πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε ὑδάτων.

1346 ἤρξατο πάλιν ὁ χορὸς χρηστόν τι συμβουλεύειν.

1350 δικαιῶν δίκαιον κρίνων.

1354 ὅς γ’, ὦ κάκιστε δαιμονίως τῇ ἀποστροφῇ χρῆται ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οἰδίπους· παραφύλαξον δὲ πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων

γίνονται τῶν μὲν θηλειῶν ἐγκώμιον τούτου δὲ κατηγόρημα.

1375 τοιάσδ' ἀράς τοῦτο ἅπαξ ἅπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοίπασιν, ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας οὕτως· οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἑκάστου ἱερείου μοῖραν τὸν ὦμον ἐκλαθόμενοί ποτε εἴτε κατὰ ῥᾳστώνην εἴτε ἐξ ὀτουοῦν ἰσχίον αὐτῷ ἔπεμψαν, ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγενῶς ὅμως γοῦν ἀρὰς ἔθετο κατ' αὐτῶν δόξας κατολιγωρεῖσθαι· ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως

ἰσχίον ὡς ἐνόησε χαμαὶ βάλεν εἶπέ τε μῦθον
ὤ μοι ἐγώ, παῖδες μὲν ὀνειδείοντες ἔπεμψαν
.....
εὖκτο Διὶ βασιλῆι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄιδος εἴσω,

τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· καὶ ἔοικεν τὸ τῆς ἱστορίας ἥκειν ἐπὶ πολλοὺς ὡς καὶ παρά τινι αὐτὰ ἐκτεθεῖσθαι πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων

ἀεῖ δ' ὁρῶντί τ' ὀξὺ καὶ τυφλὸς ἦν·
θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν πατρὶ
περισσὸν ὦμον, ἔκκριτον γέρας· τὸ δὴ
αὐτοί γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,
λήσειν δοκοῦντες ἀντὶ τοῦ κεκομμένον
ἐπέμψαμεν βόειον, ὁ δὲ λαβὼν χερὶ
ἔγνω 'παφήσας εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε,
τίς μοι τόδ' ἀντόμοιον μισητὸν κρέας
πέμπων; γέλωτα δή με ποιοῦνται κόροι
θύοντες ὕβρει, τυφλὸς οὔ τι γνώσεται
οὕτω λέγοντες· ὦ θεοί, μαρτύρομαι
ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς καὶ κατεύχομαι κακὰ
αὐτοῖσιν αὐτοὺς τῶνδε δὶς τόσα σχεθεῖν,
χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα
σφάζοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς·

καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ

ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς;

1399 καὶ αὕτη δευτέρα ἐστὶν ὥσπερ δέησις καὶ παθητικωτάτη ἐν τῷ ἀπολοφύρεσθαι αὐτὸν τεχναζομένη πάνυ πιθανῶς.

1426 χρῄζει ἐν ἴσῳ τῷ χρησμῳδεῖ. τοῦτο ἐφ᾽ ἑαυτοῦ φησι καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἡμῖν δὲ οὐ συμβατέα οὐδὲ συγχωρητέα.

1427 τίς δὲ τολμήσει ἔπεσθαι κλύων τὰ τοῦδε τἀνδρός;

1429 καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἔστι τοῦτο, ὅτι οὐ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ ἀλλὰ δεῖ καί τι ψεύδεσθαι.

1437 μέθεσθε δ᾽ ἤδη καὶ ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἐν τῇ παρακλήσει ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τούτους εἴχετο αὐτοῦ ἡ ἀδελφή.

1444 καὶ τῇδε—χἀτέρᾳ καὶ τοιᾷδε τύχῃ καὶ ἐναντίᾳ.

1447 νέα τάδε νεόθεν εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ξενικά ἐστι τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κατέχοντα τούτους κακὰ ὅμως συναλγεῖ καὶ εὐλαβεῖται μὴ ἐκ τῆς ὁμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς ἀπολαύσωσί τινος κακοῦ καὶ αὐτοί· ἐν τοιούτῳ οὖν ἤθει καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διάκειται, τοιαῦτα πάρεστιν ἡμῖν, φησίν, ἄτοπα παρὰ τοῦ ξένου ἀπολαῦσαι ἐκτὸς εἰ μοῖρά τις καταλαμβάνει ἡμᾶς καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύσομεν ὧν ἀπολαύομεν.

νεόθεν νεωστί.

1450 εἴ τι μοῖρα μὴ τυγχάνῃ εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχω εἴποιμι ἂν ἐκ τοῦ Πολυνείκους νέα μοι κακὰ ἐληλυθέναι.

1451 μάτην γὰρ οὐδέν οἷον οὐδέν ἐστι μάταιον ὑπὸ θεῶν ἀξιωθὲν πραχθῆναι ἀλλ᾽ ὃ ἂν γίνηται ὑπὸ θεῶν τοῦτο καλῶς γίνεται· τὸ δὲ ἑξῆς, μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι, ἐπειδὴ ὁρᾷ ταῦτ᾽ ἀεὶ χρόνος ἕτερα μὲν αὔξων ἄνω τὰ δὲ παρ᾽ ἦμαρ αὖθις ὅ ἐστιν εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων τὰ ἤδη αὐξηθέντα οἷον πάντα ἔχει ὑφ᾽ ἑαυτῷ ὁ χρόνος, τὰ μὲν ὁρᾷ τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾶται· τὰ γὰρ πραττόμενα τῷ χρόνῳ φαίνεται τουτέστιν ἐν τῷ χρόνῳ πολλαὶ μεταβολαὶ καὶ ὁρᾶται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ᾽ ἦμαρ πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

1456 ἔκτυπεν αἰθήρ τὸ συνεκτικώτατον τοῦ δράματος ἐν τούτῳ καθὰ προεῖπεν ὁ Οἰδίπους

σημεῖα δ᾽ ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα
ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν᾽ ἢ Διὸς σέλας·
μεταξὺ οὖν τῶν χοροῦ λόγων γίνεται τοῦτο ἐφ᾽ ᾧ ὁ χορὸς ἀναβοᾷ ὅπερ ἦν σύμβολον τοῦ τὸν Οἰδίποδα τεθνάναι ὅπερ γνωρίσας ὁ Οἰδίπους ἀξιοῖ τὸν Θησέα ἐν τάχει παραγενέσθαι.

1459 τἀξίωμ᾽ βούλημα.

1464 ἄκραν φόβαν κρατός, οὕτως ἀποδώσεις.

1466 οὐρανία ἀντὶ τοῦ ταχεῖα.

1468 τί μὰν ἀφήσει τοῦτό φησιν, οὐ μάτην γίνεται τὸ κατὰ τὴν διοσημίαν ἀλλ᾽ ἐπί τινι μεγάλῃ συμφορᾷ· νῦν δὲ συμφοράν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συντυχίας· οἷον ἐπί τινι γίνεται ἡ διοσημία.

ἀφῇς ἀφήσει.

1469 ἅλιον μάταιον.

1470 οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐφορμᾷ.

1472 τῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὶ ἀντὶ τοῦ ἐμοί.

ἡ θέσφατος τελευτή, ἡ θεσπισθεῖσα τελευτή.

1473 ἀποστροφὴ ἀποφυγή.

1474 τῷ τίνι τεκμηρίῳ;

συμβαλὼν νοήσας, στοχασάμενος.

1478 ἀμφίσταται περιίσταται ἡμῖν μέγας ψόφος.

1480 ἵλαος, ὦ δαῖμον εὐσεβέστατα ὁ χορὸς εὔχεται πρὸς τὸν θεὸν εἰ ἐπί τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι· ὅρα οὖν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μέσης ἐννοίας κεῖται.

λείπει τὸ ἔσο.

γᾷ τῇ Ἀττικῇ.

1481 ἀφθεγγὲς χαλεπόν.

1482 ἐναισίου δὲ συντύχοιμι μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω.

1484 ἀκερδῆ χάριν ἧς φαῦλον τὸ κέρδος.

μετάσχοιμι ἀντὶ τοῦ σχοίην.

1486 ἀνὴρ ὁ Θησεύς.

1488 τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστόν τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνου, τῇ τοῦ Θησέως δῆλον ὅτι; ἀντὶ τοῦ τί βούλει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1490 δοῦναι σφιν ὅτι ἡ σφιν ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν τελεσφόρον δοῦναί οἱ χάριν.

ἀντὶ τοῦ αὐτῷ — κατὰ τιμὴν δὲ πληθυντικῶς — ἃ πάροιθ' ὑπεσχόμην.

1491 ἰὼ παῖ θαυμαστῶς ὁ χορὸς βοᾷ· ἐπείγει γὰρ τὸ πρᾶγμα.

1493 ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν ἵν' ᾗ ἐπ' ἄκραν πέτραν.

γύαλον ἀντὶ τοῦ πέτραν.

1494 χ.

Ποσειδαονίῳ Ποσειδῶνι.

ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶν ἐστιν ἐνάλιος θεός, ὁ δὲ ἑτέρως ἐσχημάτισεν κτητικώτερόν πως διὸ κεῖται τὸ χ.

1495 ἁγιάζων ἁγίζων.

1500 κοινὸς ὑμῶν τε καὶ Οἰδίποδος.

1503 ἐπιρράξασα ἀντὶ τοῦ ἐπέρραξεν.

1506 τύχην ἐπιτυχίαν.

1507 νέορτον ἀντὶ τοῦ νέον.

1508 τὸ ἑξῆς, καί σε μὴ ψεύσας.

1512 σημάτων προκειμένων οἷον διὰ τῶν σημείων.

1519 γήρως ἄλυπα ἕως γήρως.

τῇδε κείσεται γράφε σῇ τε κείσεται.

1523 μήθ᾽ οὗ κέκευθε μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶρος.

1525 εἰ μὲν βαρυτόνως γειτόνων τῶν Θηβαίων εἰ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ γειτνιῶν ὁ τάφος.

1526 ἐξάγιστα καθαρά· σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ἅγος τοῦτο. οὕτως, ἐξάγιστα ἀντὶ ἁγνὰ καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι· καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ χρῶνται πολλαχοῦ.

1530 χρησίμως καὶ τοῦτο ὥστε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδιδόναι τὸ ἀπόρρητον τῷ πρεσβυτέρῳ υἱῷ ὑπὲρ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖναι τὴν ὠφέλειαν τοῖς Ἀθηναίοις δι᾽ ἧς τῶν Θηβαίων κρατήσουσιν.

1533 ἀδῇον ἀδήωτον.

1535 κἂν δικαίως τις πολιτεύηται πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

1541 ἐντρεπώμεθα ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφώμεθα· Ὅμηρος
ἐντροπαλιζόμενος.

1542 ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφηνα ὥσπερ ὑμεῖς τῷ πατρί.

1543 σφὼ ὑμεῖς.

1547 οὐ πταίει ὁ ὑποκριτὴς ἀλλ᾽ εὐθὺ ἄπεισιν ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ· πάνυ δὲ σεμνῶς καὶ τοῦτο Ἑρμῇ προσέθηκεν.

1549 φῶς ἀφεγγές ὃ τῷ νῷ ὁρᾶται, οὐ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς.

1553 πρόσπολοί τε σοὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

1556 τὰν ἀφανῆ θεὸν τὴν Περσεφόνην φησίν.

1558 ἐννυχίων τῶν ἐν νυκτὶ ἀεὶ καὶ σκότῳ διατριβόντων, τεθνηκότων.

1560 λίσσομαι μήτ᾽ ἐπιπόνῳ τὰ ἑξῆς μὲν δῆλα ἐκ τῆς λέξεως τὸ δὲ δίδου μοι τοῦτο ἀσυνάρτητόν πως φαίνεται ἡμῖν· ἐπιστῆσαι οὖν ἄξιον λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον, δίδου μοι τὸν ξένον κατανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκύων πλάκα καὶ Στύγιον δόμον μήτε ἐπιπόνῳ μήτ᾽ ἐπὶ βαρυηχεῖ μόρῳ· εὔχονται δὲ αὐτῷ μὴ δυσθανατῆσαι.

1565 καὶ μάταν πημάτων τὸ μάτην ἱκνουμένων ἔν τινι τρόπῳ εἴρηκε παρ᾽ ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο· καὶ νῦν οὖν κατὰ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑποσχεῖν αὐτόν.

1567 ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

1568 ὦ χθόνιαι θεαὶ ὦ Ἐρινύες.

1569 θηρὸς τοῦ Κερβέρου.

1571 εὐνᾶσθαι κοιμᾶσθαι.

κνυζεῖσθαί τ᾽ λείπει τὸ φασίν· ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος, ὅν φασι κοιμᾶσθαι κνυζεῖσθαί τέ φασι· τοῦτο δὲ αὐτὸς ἀποδέδωκεν εἰπὼν λόγος αἰὲν ἀνέχει, ἤρκει δὲ εἰ κατ᾽ ἔλλειψιν ἐξενήνεκτο ὁ λόγος.

1573 λόγος αἰὲν ἀνέχει ἀντὶ τοῦ φασίν.

1574 ὅν, ὦ Γᾶς παῖ τὸν Κέρβερον ἐξευμενίζομαι τῷ ξένῳ ὁρμωμένῳ καὶ περῶντι νερτέρας νεκρῶν πλάκας ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι.

ἐπανέλαβε· τῷ δὲ ἑνικῷ κέχρηται ἀντὶ πληθυντικοῦ· λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας, ταύτας δὲ οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ.

1578 σέ τοι κικλήσκω τουτέστι τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον· φησὶ δὲ τὸν Θάνατον ὥσπερ δαίμονά τινα ὄντα· πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους τὴν παράκλησιν ἐποιήσαντο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην, τὸν Κέρβερον καὶ νῦν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον αἰένυπνον ἀείυπνον· οὕτως ἀποδιδόασι.

1579 ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως ἀντὶ τοῦ συντόμως· ἔστι δὲ ὁ ἄγγελος εἷς τῶν ἀκολουθησάντων Θησεῖ θεραπόντων· καὶ ἀφῖκται ἔνια ἀπαγγέλλων

τῶν πραχθέντων ἐπὶ τῆς ἐρημίας· οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεάσασθαι.

1584 τὸν ἀεὶ βίοτον τὴν ζωήν· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ᾽ ὀλίγου χρόνου τάσσειν· Ὅμηρος
ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.

τὸ μακρὸν γῆρας.

1587 ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε ὑπερβατόν, ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε εἶρπεν ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων ἀλλ᾽ αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος καὶ σὺ παρὼν οἶδας.

1588 ὑφ᾽ ἡγητῆρος κατὰ συναλοιφήν, λέγει δὲ ὅτι ὑπὸ οὐδενὸς ἡγητῆρος.

1589 ἐξηγούμενος προηγούμενος.

1590 ἐπεὶ δ᾽ ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὃν ἐν ἀρχῇ εἶπεν χαλκόπουν ὁδὸν τοῦτον νῦν ὑποτίθεται ἐκτὸς τῆς σκηνῆς καὶ οὐκέτι ἐν ὄψει τοῦ θεάτρου· καὶ νῦν καταρράκτην προσηγόρευσεν διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον καταβάσιον ἔχειν εἰς Ἅιδου καί εἰσιν οἳ δι᾽ αὐτῆς τὴν ἁρπαγήν φασι τῆς Κόρης γενέσθαι.

ὁδὸν ἀντὶ τοῦ οὐδόν.

1592 μιᾷ ὡς πλειόνων οὐσῶν τῶν ὁδῶν.

1593 κοίλου πέλας κρατῆρος τοῦ μυχοῦ· τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ μεταφορᾶς ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα κρατῆρες καλοῦνται· λέγει δὲ δι᾽ οὗ καταβῆναί φασι τὴν Κόρην ἁρπαγεῖσαν· Πειρίθου τε, φησί, κεῖται ξυνθήματα οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως· ἀμάρτυρον δὲ εἰ διὰ τούτου τοῦ τόπου κατῆλθον· πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀττικῆς φησὶν ἐνταῦθα τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν Οἰδίποδος γενέσθαι.

1595 ἐφ᾽ οὗ μέσου μέσου ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τοῦ κρατῆρος ὅ ἐστι τοῦ μυχοῦ στάς.

στὰς σταθεὶς καὶ μηκέτι ὁδεύσας.

τοῦ τε Θορικίου πέτρου ταῦτα γνώριμα τοῖς ἐγχωρίοις· Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

1596 ἀπὸ κοινοῦ τὸ στάς, κοίλης δὲ ἀχέρδου τῆς τὸν πυθμένα ἐχούσης ὑπόκενον, σαπέντα.

1599 λουτρὰ ἐπὶ τὸ ἀφαγνισθῆναι αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1600 τώδ' εὐχλόου Δήμητρος εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει· καὶ Εὔπολις Μαρικᾷ

ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ

κριὸν χλόῃ Δήμητρι ἔνθα δηλοῦται ὅτι καὶ κριὸς θήλεια τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται, οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς κατὰ τῶν κήπων χλόης· θύουσί τε Θαργηλιῶνος ἕκτῃ.

1601 ἐπιστολὰς ἐντολάς, πράξεις.

1603 ᾗ νομίζεται ὡς νομίζεται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1606 Ζεὺς χθόνιος πάνυ σεμνῶς τὸ χθόνιος οἷον μύκημα ἐγένετο καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ προδηλοῦντος τοῦ θεοῦ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ἔδει ἀποτάττεσθαι τὸν Οἰδίποδα.

1608 οὐδ' ἀνίεσαν οὐκ ἀνέπεμπον.

1611 πτύξας περιπλέξας.

1614 τροφὴν γηροκομίαν.

1617 ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς πλέον μου ὑμᾶς ἐφίλησεν.

1621 λύγδην λύζοντες.

πάντες ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ· κατ' ἐπικράτειαν δὲ πάντες ἔφη ἑνὸς μὲν ὄντος τοῦ ἄρσενος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν θηλειῶν· ὅμοιον τῷ Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον οἷς ἐγὼ σπένδω.

1624 θώυξεν ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

1630 οἱ ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτόν.

1632 πίστιν ἀρχαίαν διὰ τοῦ ἀρχαίαν βούλεται λέγειν ἀρχὴν πίστεως.

1634 ὅσ᾽ ἂν ὅσα ἄν.

1642 δικαιοῦν δίκαιον νομίζειν.

1646 ἀστακτὶ πολυστακτί, πολυδακρύτως.

1648 ἐξαπείδομεν ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχρῆσθαι ταῖς προθέσεσι· παραφυλακτέον δὲ πῶς καὶ τὰ ἄρρητα ὑπ᾽ ὄψιν ἤγαγεν ὁ ἄγγελος ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων.

1650 ἄνακτα δ᾽ αὐτόν τὸν δὲ Θησέα εἴδομεν κατὰ τοῦ κρατὸς ἔχοντα χεῖρα ἐπίσκοτον ὀμμάτων ὅ ἐστι τῇ χειρὶ σκέποντα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τοῦ πάθους ἢ τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1653 βαιὸν ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ὀλίγον, οὐ μετὰ πολύ.

1659 ἐξέπραξεν ἀνεῖλεν.

1661 ἢ τὸ νερτέρων γῆς πέδον εὔνουν διαστὰν ὅ ἐστι χάσμα αὐτῷ εὔνουν ἐγένετο.

1662 ἀλύπητον γράφε ἀλάμπετον.

1664 ἐξεπέμπετ᾽ ἐξέπνευσεν.

ἀλλ᾽ εἴ τις ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

1665 εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν εἰ δέ τις οἴεταί με μὴ φρονοῦντα τοῦτο λέγειν οὐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι οὐδὲ συγκαταθείμην ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω.

1666 παρείμην παραχωρήσαιμι.

1667 χοὶ προπέμψαντες φίλων ἀντὶ τοῦ ὁ Θησεύς.

1669 φθόγγοις δὲ σημαίνουσιν αἱ θυγατέρες ἐν μέρει αὐτοῦ ἀπολοφύρονται ἐφ᾽ οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον καὶ ἅπερ ἐκδέξεται αὐτάς· καὶ ἔστι τὰ ἐφεξῆς τοῦ δράματος οὐκ εὐκαταφρόνητα.

1670 τὸ ἑξῆς, ἔστι νῷν στενάζειν οὐ τὸ ἔμφυτον μὲν πατρὸς αἷμα ἄλλο δὲ μὴ ἀλλὰ πολλὰ δῆλον ὅτι.

1674 ἄλλοτε μὲν πόνον πρότερον μέν τινα ἐπάσχομεν ἐπὶ τῷ πατρὶ τὸ δὲ πύματον τοῦτο καὶ ἔσχατον τὸ κατὰ τὴν ἀφάνισιν αὐτοῦ οὕτω παράδοξόν ἐστιν ὡς μηδὲ λόγον εὑρέσθαι ἐπ᾽ αὐτοῖς δυνατὸν εἶναι.

1675 ἀλόγιστα παροίσομεν ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν.

1676 ἰδόντε καὶ παθούσα πολλαχοῦ τῷ σχήματι χρῆται ἀντὶ τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθείς· καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ

ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὐστήτην φόνου·

καὶ πάλιν

ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθα·

καὶ Ὅμηρος

τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ᾽ ὁμοῖαι·

καὶ Ἡσίοδος

καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴσαν προλιπόντ᾽ ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι.

1677 οὐκ ἔστι κ. ἑ. οὐδὲ εἰκόνα ἔχω λαβεῖν τοῦ πάθους.

1678 ὡς μάλιστ᾽ ἂν εἰ πόθῳ λάβοις ὡς μάλιστά τις ποθήσαι μαθεῖν ὅπως βέβηκεν οἷον παραδόξως· καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου δοκοῦντος εἶναι.

ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν.

1679 τί γάρ; ὅτῳ μήτ᾽ Ἄρης πρὸς τὸ ἄνω, τί γάρ ἐστιν εἰκονίσαι ἐκείνῳ πάνυ ᾧ τινι μήτε πόλεμος μήτε νόσος ἐπῆλθεν ἀλλ᾽ ἀφανῶς διὰ χάσματος ἀπολομένῳ;

1683 τὸ τάλαινα διὰ μέσου ἀναπεφώνηται.

νῷν ἡμῖν, ἐμοὶ καὶ Ἰσμήνῃ.

1685 πῶς γὰρ ἥ τιν᾽ ἀπίαν γᾶν ποῦ γῆς πλανηθεῖσαι τροφῆς τύχοιμεν; ἀπίαν δὲ γᾶν τὴν μακρὰν καὶ ἄπωθεν οὖσαν.

1687 δύσοιστον τὴν δυσπόριστον ἵν᾽ ᾖ τοῦ πάθους ἐπίτασις ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσαιμεν ἀηδῶς προσοισόμεθα τοῦ πατρὸς ἐστερημέναι.

1692 ὦ δίδυμα τέκνων ταῦτα ὁ χορὸς παρηγορῶν ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν· φέρε οὖν τὸ ἐκ θεῶν εἱμαρμένον καλῶς.

1695 μήδ᾽ ἄγαν οὕτω φλέγεσθον ἀντὶ τοῦ μὴ ἄκρως φλέγεσθε τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρουσαι.

1696 οὔ τοι καταμέμπτως ἔβη οὐκ ἐν τοιούτοις ἔσται ὥστε καταμέμφεσθαι ἤτοι ὡς ἂν ἐπικουφίζοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως· ἢ οἷον οὐκ ἐν χείρονι νῦν ὑμῖν ἔσται τὰ πράγματα.

1697 πόθος καὶ κακῶν οἱ μὲν περὶ τὸν χορὸν παραμυθεῖσθαι πειρῶνται αὐτὰς αἱ δὲ οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν χωροῦσι καὶ ὀλοφύρονται καί φασιν, ἦν ἄρα τις καὶ κακῶν πόθος ὡς ἡμεῖς ἐν κακοῖς ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ μὴ ὁρῶντος ἐστέργομεν αὐτὸν καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν ὡς ὅτε ἐν χεροῖν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα περιέστελλον καὶ ἐθεράπευον.

1698 καὶ γὰρ ὃ μηδαμῇ καὶ γὰρ δυστυχοῦντα τὸν πατέρα ἐποθοῦμεν θεραπεύειν καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν.

1702 ἀφίλητος λείπει τὸ ἧς.

1703 καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς καὶ τανῦν μὴ γένοιό μοι ἄφιλος.

1705 ἃς ἔχρῃζε κ. ἑ. ἐφ᾽ ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἀπέθανεν.

1711 τὸ σὸν τουτέστι τὸ παρὰ σὲ ἄχος τηλικοῦτόν ἐστιν.

1713 τὸ ἑξῆς, μὴ ἔχρῃζες ἀντὶ τοῦ μὴ ὤφελες.

ἀλλ᾽ ἔρημος ἔρημος δέ.

μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.

1720 ἀλλ᾽ ἐπεὶ ὀλβίως γ᾽ ἔλυσεν ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανεν μὴ λίαν θρηνεῖτε.

1723 δυσάλωτος οὐδεὶς δύσληπτος ἀλλ᾽ εὐάλωτος.

1725 ὡς τί ῥέξωμεν; κατὰ κῶλον ἀλλήλαις διαλέγονται πάνυ παθητικῶς· καὶ μή τινι ἀπίθανον δόξῃ καὶ ἀνοικονόμητον καὶ τὸ ἐπιθυμεῖν τὴν Ἀντιγόνην ὀπίσω ἀπιέναι ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον μὴ ἐπισταμένην τὰ κατ᾽ αὐτὸν ὅπως ἀπέθανεν ἀλλὰ τὸ ἦθός ἐστι τὸ παθητικὸν καὶ μάλιστα πράττουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπτώμασιν ἀεὶ ἐπιφοιτᾶν θέλουσαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1729 τὸ ἑξῆς, οὐχ ὁρᾷς καὶ τόδε ὡς ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ᾽ ἀκόλουθον τῆς Ἀντιγόνης.

1740 χ.

σφῷν κακῶς ἡ ἀντωνυμία διὸ τὸ χ.

1751 τῇ μὲν ἑρμηνείᾳ ἐπιστῆσαι ἄξιον τὸ δὲ τῆς διανοίας σαφές· φησὶ γὰρ ὁ χορός, μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες· νέμεσις γάρ ἐστι τοῦτον θρηνεῖν ᾧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη· οὐ χρὴ οὖν τούτους πενθεῖν οἷς κεχαρισμένον ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1760 παραφύλαξον τὴν τέχνην πῶς καὶ αἱ νέαι μὲν ἄπειροι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν λοιπὸν δὲ παρὰ τοῦ Θησέως μανθάνομεν τίνα ἦν ἔνια τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. τὰ τελευταῖα καὶ δυστραπελώτερα καὶ οὐ ῥᾳδίως ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πεποίηται γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέστερον.

1768 εἰ ἀρέσκει τούτῳ ταῦτα, τὸ μὴ λεχθῆναι ἡμῖν, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκοῦσαι.

1772 τοῖσιν ὁμαίμοις Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει.

1774 πρόσφορα ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.

Σοφοκλέους Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ.

εὖρες, Σοφόκλεις, ἐν σοφοῖς μέγα κλέος·

ἀλλοτρίας γὰρ συμπλέκων θρηνῳδίας
ἅπαντας ἡμᾶς πενθίμους ἀπειργάσω.
